Herba in totum stomacho inimica, acris: vehementissimè aluum ciet, in cibo cocta. Coquitur propter acrimoniã cũ pingui carne.

Beta. Cap. CXLIX.

Beta duorum generũ est, è quibus nigra coquitur cũ lenticula, vt ventrẽ sistat: quod magis radice eius præstatur. Cãdida aluo vtilis est. Vtraq; tamen propter nitrosum humorẽ: quẽ habet in se, noxij succi est. Vnde succus earũ cũ melle naribus indit⁹, caput purgat, auriũ doloribus auxiliatur. Decoctũ radicis & foliorũ, furfures lendésq; deterget, perniones fotu mitigat. Crudis foliis vitiligines, nitro antea perfrictas: alopeciarũ inanitates, scapello prius exasperatas: atq; depascétia vlcera, illini prodest. Eruptionibus papularũ, igni sacro, ambustisque, cocta medetur.

Portulaca. Cap. CL.

Portulacæ vis adstringit: capitis doloribus, inflammationibus oculorũ, cæterisq;, cũ polenta imponitur: ardoribus stomachi, sacro igni, vesicæ doloribus, auxilio est: commanducata, dentiũ stupores sedat: stomachi & intestinorum æstuationem, fluxionésque mulcet: renes

ὅλη δὲ ἡ πόα. κακοστόμαχος, δειμῆα, κοιλίας λυπικωτάτη ἐφθὴ βρωθεῖσα. σωφρονοῦσι δὲ αὐτῇ ἔνιοι διὰ τὸ δριμύτητα τὰ λιπαρὰ τῶν κρεῶν.

Περὶ Τεύτλου. Κεφ. ρμθ'.

Τεῦτλον διττόν ἐστιν, ὧν τὸ μὲν μέλαν σαλπικώτερον κοιλίας σὺν φακῇ ἑψηθὲν· καὶ μᾶλλον ἡ ῥίζα. τὸ δὲ λευκὸν εὐκοίλιον. ἀμφότερα δὲ κακόχυμα διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς νίτρωδες. ὅθεν ὁ χυλὸς αὐτῶν καθαίρει κεφαλὴν ῥινὶ ἐγχεόμενος μετὰ μέλιτος, καὶ ὠταλγίας ὠφελεῖ. τὸ δὲ τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν φύλλων ἀφέψημα, πτύρων καὶ κονίδων σμηκτικόν, καὶ χιόνος τραχύνον καταντλούμενον. ὠμοῖς δὲ τοῖς φύλλοις καταπλάσσειν δεῖ ἀλφοὺς προεκνιτρωθέντας· καὶ ἀλωπεκίας κατακνηθέισας, καὶ τὰ νεμόμενα ἕλκη. ἐφθὴ δὲ ἐξαρθήματα καὶ πυείκαυτα καὶ ἐρισιπέλατα ἰᾶται.

Περὶ Ανδράχνης.

Κεφ. ρν'.

Ανδράχνη δύναμιν ἔχει συπτικήν· καταπλασσομένη δὲ μετὰ ἀφίτων κεφαλῆς ἀλγήμασι καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς καὶ ταῖς ἀγλαΐαις. καὶ στομάχου πυρώσεσι καὶ ἐρισιπέλασι, καὶ κύστεως ἀλγήμασι βοηθεῖ· βρωθεῖσα δὲ αἱμωδίαν καὶ στομάχου καὶ ἐντέρων πύρωσιν καὶ ῥευματισμὸν προσύνει·

νεφρούς τε

νεφροὺς τε δακνομένους καὶ κύσιν
ὑυδιατίθησι· καὶ τὰς πρὸς σωμοισίας ὁρμὰς ἐκλύει· παρεμπλησίως δὲ καὶ ὁ χυλὸς αὐτῆς ἐνεργεῖ πινόμενος καὶ ἐν πυρετοῖς ποιῶν. καὶ πρὸς ἕλμινθας τρογγύλας, αἵματός τε πτύσιν καὶ δυσεντερείας, καὶ πρὸς αἱμορροΐδας καὶ αἱμορραγίας, πολυέφεδρος γινομένη. καὶ πρὸς σηπτὰ δήγματα, καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ δὲ χρησίμως μίγνυται, ἔγκλυσμά τε ὄντι ἐντέρων ῥευματιζομένων. ἢ * δαξομένης μύτης· καὶ πρὸς τὰς ἐξ ἐγκαύσεως κεφαλαλγίας σὺν ῥοδίνῳ ἢ ἐλαίῳ ἔμβρεγμα. πρός τε τὰ ἐν κεφαλῇ ἐξανθήματα, σὺν οἴνῳ σμῆγμα· πρὸς τραύματα ὑφακελίζοντα, σὺν ἀλφίτῳ καταπλασσομένη.

*Περὶ Ανδράχνης ἀγρίας.

Κεφ. ρνά.

Ανδράχνη ἀγρία ἔχει αὖτη πλατύτερα φυλλάρια πρὸς τὰ τῆς ἀνδράχνης καὶ δασέα. φύεται ἐν πετρώδεσι τόποις. ἔστιν ὅτε καὶ ἐν κήποις, φύλλα ἔχει ὅμοια ἡμέρᾳ, μικρότερα δὲ πολλῷ, πλείονα δὲ καὶ ἁπαλὰ, κοιλίαν ἐρυθρὰ, ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πολλὰ ὀπίσω κεκλιμένα. μαστώδημα ὑγρὸν καὶ γλίσχρα καὶ ὑφάλμυρα. Δύναμιν δὲ ἔχει θρομβωτικὴν, δριμεῖαν, ἡκωτικὴν, χοιράδων διαφορητικὴν σὺν ἀλεύρῳ καταπλασσομένη.

renes & vesicam adiuuat, etiã si erosioné sentiant: veneris impetus exoluit: succus epotus simili effectu prodest, in febribꝰ valés. Contra teretes vétris tineas, cruenté excreationẽ, dysenteriã, hęmorrhidas, & profluuia sanguinis, percocta efficax est. Item contra sepis morsus. Ocularibus medicamentis vtilissimè commiscetur, interaneis fluxione laborãtibus, atque vuluarum erosionibus, infunditur: contra dolores, quos æstus excitauit, caput ex rosaceo & oleo fouetur: eruptiones papularum in capite, cum vino emendat: vulneribus quæ ad syderationẽ spectant ex polenta illinitur.

Andrachne syluestris.

Cap. CLI.

Andrachne Sylueſtris paruis est foliis & latioribꝰ q̃ portulacę hirsutis. Nascitur ī petrosis, est qñ & in hortis, folia oleæ, sed minora multo. Verũ plura, tenuioráq; cauliculis rubricãtibus ab radice vna frequẽtibꝰ, inclinãtibꝰ in terrã. Hi mãsi in succũ facile soluũt tenacé liquore cũ quodã salis gustu. Facultas eius calfacere acré vim obtinẽs, & exulcerãs strumis illinitur cũ axungia vt discutiat.

Aspa-

Asparagi. Cap. CLII.

Corruda siue sylueſtris aſparagus vulgaris eſt notitiæ. Huius cauliculi in cibo cocti ventrē emolliunt, vrinā cient. Radicis decoctū contra vrinę difficultatē, regium morbū, renū vitia, & coxendicū cruciatus, in potu proficit: cū vino autē, phalāgiorum morſibus auxiliatur. Si decocti ſuccus ſuper dente cō tineatur, eius dolori medetur. Semen potū ad eadē valet. Canes, vt aiunt, ſi decoctū bibāt, emoriuntur. Aſparagū etiā naſci prodiderūt, arietis cornibus contuſis, atque defoſsis: quod, quātum equidē ſentio, planè à veritate abhorret. Altilis autē aſparagus multis ramis fruticat, foliis fœniculi, lōgis, numeroſis: radice rotūda, grandi, ſpongiā habente. Huius teneri cauliculi triti in vino albo, renum dolores ſedant. Aſſus autē coctūsve, vrinę ſtillicidiū, difficultatēq;, ac dyſenterias, mitigat. Radix cum vino aut aceto cocta, luxatos artus mulcet. Decocta cū ficis aut ciceribus ſumpta, regiū morbū ſanat: coxendicis cruciatus ſtrāguriámque leuat. Alligata radix, aut hauſtū eius decoctū, conceptum adimit, & ſterilitatem adfert.

Plan-

Περὶ ἀσπαράγου. Κεφ. ργβ.

Ἀσπάραγος πτερὸς ἢ μυάκανθος γνώϊμος, οὗ τὸ καυλίον ἑψηθέν, ἢ βρωθέν, κοιλίαν μαλάσσει ἢ οὖρα κινεῖ. τῶν δὲ ῥιζῶν τὸ ἀφέψημα πινόμενον βοηθεῖ δυσουρίαις, ἰκτερικοῖς, νεφριτικοῖς, ἰσχιαδικοῖς· φαλαγγιοδήκτοις δὲ μετ' οἴνου ἀφεψόμενον. καὶ ὀδοντα λγοῦσι δὲ κρατυνόμενοι τῷ ἀφεψήματος ἐπὶ τῷ πονοῦντι ὀδόντι. πιεῖ δὲ πρὸς τὰ αὐτὰ καὶ τὸ σπέρμα πινόμενον. φασὶ δὲ ἢ τοὺς κύνας πίοντας τὸ ἀφέψημα αὐτῶν ἀποθνήσκειν. ἔνιοι δὲ ἱστόρησαν ὅτι ἐάν τις κριοῦ κέρατα συγκόψας καταρύξῃ, φύεται ἀσπάραγος· ἐμοὶ δὲ ἀπίθανον.

Ὁ μύτος ἀσπάραγος οὗτος, θάμνος ὀξὺ πολύκλαδος, φύλλα ἔχων πολλὰ, μακρὰ, ὅμοια μαράθρῳ· ῥίζα τρογγύλη μεγάλη, ἔχουσα κόνδυλον. οὗ πινος τὸ καυλίον λευόμενον μετὰ οἴνου λευκοῦ, παύει φρενίτιδας. ἐφθὸς δὲ ἢ ὀπτὸς λαμβανόμενος, παύει τραγγουείας καὶ δυσουρίας, καὶ δυσεντερίας. ἡ δὲ ῥίζα αὐτῆς ἑψηθεῖσα ἐν ὄξει ἢ οἴνῳ, παύει τρέμματα. ἐφθὴ δὲ μετὰ σύκων καὶ ἐρεβίνθων λαμβανομένη, ἰᾶται ἴκτερον. καὶ παύει ἰσχιάδα καὶ τραγγουείαν. θελαπομένη δὲ ἢ τὸ ἀπόζεμα αὐτῆς πινόμενοι, ποιεῖ ἄτοκον καὶ ἄγονον.

Περὶ Αργε-

Περὶ Ἀρνογλώσσου. Κεφ. ρνγ΄.

Ἀρνόγλωσσον διπλόν ἐστι· τὸ μὲν μικρόν· τὸ δὲ, μεῖζον· ἔχει δὲ τὸ μὲν μικρὸν φύλλα στενώτερα καὶ μικρότερα, καὶ μαλακώτερα καὶ λειότερα καὶ λεπτότερα· καυλίῳ δὲ γωνιοειδεῖ κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὸν γῆν, αὖθι ὠχρά· τὸ δὲ σπέρμα ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν. Τὸ δὲ μεῖζον εὐρυνέστερον, πλατύφυλλον, λαχανώδες· καυλὸς δὲ ἐπὶ τούτου γωνιώδης, ὑδρυηρός, ὕψος πήχεως, ἐκ μέσου μέχρι κορυφῆς σπέρματι θυσανώδει λεπτῷ. ῥίζαι δὲ ὕπεισιν ἀπαλαὶ, δασεῖαι, λευκαὶ, πάχος δακτύλου. γινῶνται δὲ περὶ τοῖς τέλμασι καὶ φρεασμοῖς καὶ ἐνίκμοις τόποις. εὐχερέστερον δὲ τὸ μεῖζον. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ἐκπυωτικὴν, συμπλικήν· ὅθεν καὶ καταπλασσόμενα πρὸς πάντα τὰ κακοήθη καὶ ἐφαντιῶντα ῥευματικὰ καὶ ἀκάθαρτα ἕλκη ἁρμόζει· ἴσχει δὲ καὶ αἱμορραγίαν, ὀμμάς, ἀθρακιὰς, ἕρπητας, σπυκτίδας· ἀπουλοῖ καὶ ἕλκη χρόνια καὶ ἀνώμαλα, καὶ τὰ χειρώνια ἰᾶται, καὶ κόλπους παρακολλᾷ· καὶ τὰ κυνόδηκτα καὶ πυρίκαυστα φλεγμονὰς, παρωτίδας, φύγεθλα, χειρόδας δὲ καὶ ἀγίλωπα σὺν ἁλσὶν ἐπιπλασσόμενα ὠφελεῖ. ἐφθὸν δὲ τὸ λάχανον μετ' ἀλῶν καὶ ὄξους λαμβανόμενον, δυσεντερικοῖς καὶ κοιλιακοῖς ἁρμόζει. δίδο-

Plantago. Cap. CLIII.

Duo plantaginis genera: minor folia habet anguſtiora, minora, molliora, læuiora, & tenuiora: cauliculo anguloſo in terram inclinato: floribus pallidis: ſemine ſummis caulibus emicante. Altera maior, lætior, virentiorque, latis conſtans foliis, oleracei generis: cuius caulis cubiti altitudinem petit, anguloſus, ſubruber, à medio ad verticem tenui ſemine circundatus: radicibus nititur teneris, hirſutis, candidis, digitum craſsitudine æquantibus. Naſcitur in lacunoſis, ſepibus, & locis humidis. Multò vtilior magna eſt. Vim habent folia exiccatoriã, conſtringentem: quare omnib⁹ malignis vlceribus, & fluxioni opportunis atque elephanticis, ſordidiſq; illita proſunt: profluuia ſanguinis, vlcera quæ ſerpunt, epinyctidas, carbunculos, nomáſque cohibẽt: vetera vlcera & inæqualia cicatrice obducuut, chironia ſanant, ſinus conglutinant: morſibus canis, ambuſtis igni, inflãmationibus, panis, parotidibus, ſtrumis, ægilopiis, illita cum ſale proſunt. Coctum cum aceto & ſale olus, dyſentericis, cœliacisque ſumptum ſubuenit.

Datur

Datur & in locum betæ cum lenticula coctum. Et ad aquam inter cutē cui leucophlegmatiæ nomen est, datur & herba decocta post aridas epulas, sic vt media antecedat: comitialibus & suspirijosis data proficit. Foliorum succus, colluta subinde oris vlcera, purgat: cum cimolia aut ceruſa igni sacro medetur: fistulis infusus prodest, lippitudinibus & aurium doloribus idem succus instillatur. Additur quoque in oculorum collyria. Gingiuis cruore suffusis, & sanguinis rejectionibus, potu confert: clystere dysentericis infunditur, contra tabem datur in potu, aduersus strangulationes vluæ in vellere subiicitur, etiam si vulua fluxione laboret. Semen ex vino potum, alui fluxiones & sanguinis excreationes sistit. Decocta radix & manducatu, & collutione, dentium dolores sedat: eadē cum foliis, vlceribus renum & vesicę in passo datur. Ferunt treis radices cum tribus vini cyathis, & pari aquæ modo, tertianis auxiliari: & quatuor, quartanis. Sunt qui radicis gestamine, discutiendis strumis vtantur.

δίδοται δὲ καὶ μετὰ φακῆς ἀντὶ σεύτλων σωφόμφον, καὶ πρὸς λευκοφλεγματίαν μετὰ τὸ ξηροφαγῆσαι, μέση δίδοται ἢ πόα ἑφθή· πυιεῖ δὲ καὶ ὀπληπικοῖς, καὶ ἀθματικοῖς δι δομφύη. ὁ δὲ χυλὸς τῶν φύλλων, τὰ ἐν στόματι ἕλκη ἀναθαίρει συνεχῶς διακλυζόμφος· ζωὸ δὲ κιμωλίᾳ ἢ ψιμυθίῳ, ἔδατι τὰ ἐρυσιπέλατα· σύειγμά τε ἐγκλυζόμφος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς ὠταλγίας καὶ ὀφθαλμίας ἐνταζόμενος ὁ χυλός. καὶ κολλυείοις μισγόμφος. ἢ πρὸς οὖλα αἱμασσόμφα, καὶ πρὸς αἷμα ἀναγοντας πινόμφος· καὶ πρὸς δυσεντερικοὺς ἐγκλυζόμφος, πίνεται δὲ καὶ πρὸς φθίσιν καὶ πρὸς ὑστερικὰς πνίγας προσίδεται ἐν ἐείῳ, καὶ ὑστέρῃ ῥευματιζομφύη. καὶ ὁ καρπὸς δὲ πινόμφος μετ' οἴνου, τὸν τῆς κοιλίας ῥευματισμοὺς καὶ πύσεις αἵματος ἐπέχει. ἡ δὲ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα καὶ διακλυζομφύη ἢ διαμασσομένη, ὀδοντιλγίας παύει· πρὸς δὲ τὰ ἐν κύστει ἕλκη ἢ νεφρῖτις δίδοῦ ἡ ῥίζα ἢ τὰ φύλλα μὴ γλυκέος. φασὶ δὲ ῥίζας τρεῖς ποθεῖσας μετ' οἴνε κυάθων τριῶν ἢ ὕδατος ἴσου, τριταίῳ βοηθεῖν· τεταρταίῳ δὲ τέσσαρας ῥίζας. ἔνιοι δὲ ἢ ἐν δέσματι χρῶνται τῇ ῥίζῃ πρὸς χολερώδας ἢ διαφορήσιν.

Lauer seu

Περὶ Σίν-

Περὶ Σίου. Κεφ. ρνδ΄.

Σίον τὸ ἐν ὕδασιν εὐείσκεται ἐν τοῖς ὕδασι θαμνίον ὀρθὸν, λιπαρὲν, φύλλα ἔχον πλατέα ἱπποσελίνῳ ἐοικότα, μικρότερα δὲ καὶ ἀρωματίζοντα. ἅπερ ἐσθόμενα ἐφθά τε, καὶ ὠμὰ λίθους ῥύπτει καὶ διακρίνει· οὖρά τε κινεῖ, καὶ ἔμβρυα καὶ ἔμμηνα ἄγει, δυσεντερικοῖς τε χρήσιμα βρωθέντα. Κρατεύας δὲ ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ οὕτω· πόα θαμνοειδὴς ὀλίγα ἔχουσα φύλλα περιφερῆ μείζονα ἡδυόσμου, μέλανα, παρεγγύζοντα εὐζώμῳ.

Περὶ Σισυμβρίου. Κεφ. ρνέ.

Σισύμβριον (οἱ δὲ ἕρπυλλον ἄγριον καλοῦσιν) ἐν χέρσοις φύεται, ἔοικε δὲ ἡδυόσμῳ κηπαίῳ, πλατυφυλλότερον δὲ καὶ εὐωδέστερον, στεφανωματικόν. Δύναμιν δὲ ἔχει θρομβωτικὴν· αἱρεῖ δὲ τὰς ἐκ οἴνου μέθας καὶ λιθιάσεις. τὸ σπέρμα σὺν οἴνῳ πινόμενον· καὶ στόμαχον καὶ λυσμοὺς παύει. τὰ δὲ φύλλα ἐπιπλασθέντα πρὸς κεφαλαλγίαν ἐπὶ τὰ κροτάφων καὶ τὸ μετώπου πρός τε σφικῶν πληγὰς καὶ μελιττῶν. ἴσχνει δὲ καὶ ἐμέτοις ποθέν.

Περὶ Ετέρου σισυμβρίου. Κεφ. ρνς΄.

Σισύμβριον ἕτερον, οἱ δὲ, καρδαμίνην, οἱ δὲ, καὶ τοῦτο σίον καλοῦσιν. ἔνυδρός ἐστι πόα, κατὰ τὰ αὐτὰ τῷ σίῳ γινομένη. χαρ-

Lauer seu sium.

Cap. CLIIII.

Sion in aquis inuenitur, frutice pingui, recta, foliis latis, oluſatro ſimilibus, ſed minoribus, & odoratis. Quę cruda coctáque eſu, calculos rumpunt, atque excernunt: vrinas cient, méſes & partus extrahunt, dyſentericis in cibo auxiliatur. De ſio Crateuas tradit, herbâ eſſe fruticis ſpecie, pauca folia ferentẽ, rotũda, maiora quàm menthæ, nigra, & ad erucam accedentia.

Siſymbrium. Cap. CLV.

Siſymbrium (alij ſerpillum ſylueſtre vocant) in ſolo inculto naſcitur, menthæ hortenſis ſimilitudine, odoratius, latiore folio. Inferitur coronis. Calfaciendi vim habet: contra ſtillicidia vrinæ, calculóſque, ſemen ex vino bibitur, tormina & ſingultus ſedat. Folia in capitis dolore, fronti aut téporibus illinuntur: item contra veſparum apiúmque ictus. Vomitiones potu cohibet.

Alterum Siſymbrium.

Cap. CLVI.

Alterũ ſiſymbrij genus, quod alij cardaminã, alij ſion appellant. Ea herba riguis gaudet, & eiſdẽ in locis, quibus ſion proꝑ uenit;

uenit: quæ ideò nonnullis cardamina nominatur, quod gustu cardamum, id est nasturtiũ, repræsentet. Folia primum rotunda prodeunt, adulta erucæ modo finduntur. Id excalfacit, vrinas mouet, crudũ estur, purgat lentigines, cutísq; vitia in facie, noctibus impositũ, matutinísque detractum.

Crithmum. Cap. CLVII.

Crithmum, seu potius, vt aliqui, crithamon, fruticosa & vndique foliosa herbula est, cubiti altitudinem ferè petẽs. Nascitur in maritimis, & petrosis: foliis pinguibus, numerosis, albicantibus, veluti portulacæ, latioribus, & longioribus, sálso gustu, flores candidi sunt, & semen, ceu rorismarini, odoratum, molle, rotundum, quod siccatum rumpitur: habet intus tritici modo nucleum: radices digiti crassitudine, tres aut quatuor, grati odoris & iucundi. Radix, semen, & folia incocta vino, potu vrinæ difficultati & regio morbo auxiliantur: menses cient, estur crudum coctúmve in olere, seruatur etiam in muria.

Coronopus. Cap. CLVIII.

Coronopus oblõga herbula est, per

καρδαμίνλω δ' ἔνιοι λέγουσι, διὰ τὸ ἐοικέναι καρδάμῳ τὴν γεῦσιν. φύλλα ἔχει τὸ μὲν πρῶτον περιφερῆ, αὐξόμενα δὲ χίζεται ὡς τὸ τοῦ εὐζώμου. ἔστι δὲ θερμαντικὸν, οὐρητικὸν, διαχωρέσεται δὲ καὶ ὠμὸν, ἀποκαθαίρει δὲ καὶ φακοὺς, καὶ ἔφηλιν καταπλασθέντα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἕωθεν δὲ ἀποκλυσθέν.

Περὶ Κρίθμου. Κεφ. ρνζ'.

Κρίθμον οἱ δὲ, κρίταμον, θαμνῶδες ὂν βοτάνιον, ἀμφιλαφὲς, πῆχυν τὸ ὕψος. φύεται δὲ πρὸς θαλάσσαις καὶ παραθαλασσίοις τόποις, φύλλοις πιείπλεον λιπαροῖς καὶ ὑπολεύκοις, τοῖς τῆς ἀνδράχνης παρεοικόσι, πλατυτέροις μὲν τοι καὶ ἐπιμηκεστέροις, ἁλμυρίζουσι δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν, ἀνθεῖ λευκὰ, τὸν δὲ καρπὸν ὥσπερ λιβανωτίδος μελανὸν, εὐώδη, στρογγύλον, ὃς ξηρανθεὶς διίσταται· καὶ ἔνδον ὡς πυρρὸν ἔχει τὸ σπέρμα· ῥίζας δὲ δακτύλου τὸ πάχος, τρεῖς ἢ τέσσαρας, εὐώδεις, ἡδείας. δύναται δὲ ὁ καρπὸς καὶ ῥίζα καὶ τὰ φύλλα ἐναφεψηθέντα οἴνῳ καὶ πινόμενα, βοηθεῖν δυσουρίαις καὶ ἰκτερικοῖς· κινεῖ καὶ ἡ κατάμηνα, λαχανεύεται ἐφθόν τε καὶ ὠμὸν ἐδιόμενον, καὶ ταριχεύεται ἐν ἁλμῃ.

Περὶ Κορωνόποδος. Κεφ. ρνή.

Κορωνόπους πρόμικες βοτάνιον κῦ

καὶ τὰ ἐδάφη ἑρπωδέον, καὶ πηγνύμενον τὰ φύλλα λαχανεύεται ὃ καὶ τὸ ἔφθον ῥίζαν λεπτὴν ἔχον, συμπικνὴν, ἐδητικωτέραν πρὸς κοιλιακοὺς ποιοῦσαν. γίνεται δὲ ἐν χέρσοις τόποις, καὶ ἐν δόμασι καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Περὶ Σόγχου. Κεφ. ρνθ'.

Σόγχου δύο εἴδη· τὸ μὲν, γὰρ ὅτι ἀγριοτέρου καὶ ἀκανθωδέστερον· τὸ δὲ, τρυφερώτερον καὶ ἐδώδιμον, καυλὸς δὲ γωνιοειδὴς ἐνίοτε καὶ ὑπόυδρος· φύλλα ἔχει ἐν διασημάτων ἐλασμένα τῷ πρὸς φέρειαν. δύναμις δὲ αὐτῶν ὅτι ψυκτικὴ, μετρίως ὑποτύφουσα· ὅθεν στομάχῳ καυσουμένῳ, καὶ φλεγμονὰς, καταπλασσόμενοι ἀμύζουσιν. ὁ δὲ χυλὸς καταῤῥοφούμενος, δηγμὸν στομάχου καταπραΰνει, καὶ γάλα κατασπᾷ πρόσθετὸς δὲ ἐν ἐλαίῳ, * δακτύλων καὶ μήτρας φλεγμονὰς βοηθεῖ. ἡ δὲ πόα καὶ ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα σκορπιοπλήκτοις ἀρήγει. Ὁ δὲ ἕτερος σόγχος ὁ καὶ τρυφερὸς, λευκότερός ὅτι, καὶ πλατύφυλλος· τὰ δὲ φύλλα διεῖλε τὸν καυλὸν· καὶ οὗτος δὲ τὰ αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Σέριος. Κεφ. ρξ'.

Σέρεις διττὸν· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρὶς ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη· ἡ δέ τις ἐστὶ καὶ πλατυφυλλοτέρα, καὶ εὐστομαχωτέρα τῆς κηπευτῆς. καὶ τῶν

est, per terram repens, fissis folliis: coquitur in olere: radicem habet tenuem, adstringentem, quæ in cibo cœliacis facit. Prouenit in aggeribus, & locis incultis, & secus vias.

Sonchus. Cap. CLIX.

Sonchi duo genera: sylvestrior quidã est, & magis spinis horret: alter teneritate quadã mollescit, cibis expetitus, angulloso caule, inani, interdũ rubẽte: foliis in ambitu per interualla dissectis. Vtriusq; vis refrigerat, modicè adstringit: vnde æstuanti stomacho & inflãmationibus illiti prosunt. Succus eorũ stomachi rosiones sorbitione mitigat, lac elicit, in vellere appositus sedis ac vuluæ collectionibus opitulatur. Tã herba q̃ radix illita vibratis à scorpione ictibus subuenit. Alter sonchus tenerior, arboris instar, latis cõstans foliis: caulẽ in ramos exeuntẽ folia distinguunt: sed ad eadem pollet.

Seris siue intybus.

Cap. CLX.

Seris duũm generum est: altera sylvestris, quæ picris & cichorion vocatur: altera satiua, latioribus foliis constat, stomacho quàm hortensis vtilior.

Quæ iterum in duas ſpecies di
geritur: vna folio latiore prodit, lactucarum ſimillima: altera anguſtiore eſt folio, & guſtu amara. Vtraque refrigerat, & adſtringit, ſtomacho vtiliſsima: aluũ ſiſtit cocta, ſi cum aceto adſumatur. Sylueſtres ſtomacho meliores: quandoquidem æſtuantem ipſum, & quẽ imbecillitas vexet, cibo leniũt. Cardiacis per ſe, aut cum polenta, vtiliter illinuntur: podagris, & oculorũ inflammationibus auxilio ſunt. Herba cum radice illita, percuſsis à ſcorpione ſubuenit, igni ſacro cũ polenta medetur. Succus cum ceruſa, & aceto, valet ad illitus eorum, quæ refrigerationem deſiderant.

καὶ τούτης δὲ δύο τὸν εἶδος· ἡ μὲν γάρ τις ἐστὶ θριδακωδεστέρα καὶ πλατύφυλλος· ἡ δὲ, στενόφυλλος καὶ ἔμπικρος. * πάσαι δὲ συμψυκαὶ, ψυκτικαὶ καὶ συστόμαχοι· ἰσάσι δὲ καὶ κοιλίαν ἔφοδοι, μετ' ὄξους λαμβανόμεναι. καὶ μάλιστα αἱ ἄγριαι συστομαχώτεραι· βρωθεῖσαι γὰρ ἀπευοῦντα τὸ στόμαχον παρηγοροῦσι καὶ κωσούμενον. καταπλασσόμεναι δὲ σὺν ἀλφίτῳ καὶ καθ' ἑαυτὰς καρδιακοῖς εἰσὶ χρήσιμοι· ποδάγραις καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς βοηθοῦσιν. ἡ δὲ πόα καὶ ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα, σκορπιοπλήκτοις ἀρήγει· καὶ ἐρυσιπέλατα σὺν ἀλφίτῳ ἰᾶται. σὺν ψιμυθίῳ δὲ καὶ ὄξει ἔστιν ὁ χυλὸς αὐτῶν ἐπίχρισις τῶν ψύξεως δεομένων.

Chondrilla. Cap. CLXI.

Chondrilla, quã aliqui cichorion, alij ſerin appellant, caulẽ, flores, & folia habet cichorio ſimilia: qua ex cauſa nõnulli ſylueſtris intubi ſpeciẽ eſſe putãrũt, verùm tenuior tota eſt: in cuius ramulis, gũmi maſtiches ſimillimũ tuberculo fabæ inueniri ſolet: quod cũ myrrha tritũ & linteo appoſitũ, inſtar oliuæ, fœminarum menſes trahit. Tuſa cum radicibus herba, adiecto melle, diuiditur in paſtillos,

Περὶ Χονδρίλλης. Κεφ. ρξά.

Χονδρίλλη, ἣν δὲ, καὶ τοῦτο κιχώριον καλοῦσιν ἤ σέριδα, τὰ μὲν φύλλα καὶ τὸν καυλὸν, καὶ τὰ ἄνθη ἔχει κιχωρίῳ ὅμοια· ὅθεν καὶ εἶδος αὐτὸ πρὸς εἶπεν σταδίου ἀγρίας λεπτότερον δὲ τὸ ὅλον· φέρει δὲ τοῖς κλωναρίοις αὐτοῖς εὑρίσκε) κόμμι ὅμοιον μαστίχῃ, μεγέθει κυαμιαῖα· ἃ πινα θρυσθέντα μετὰ σμύρνης λεῖα, ἐν ὀθονίῳ, μέγεθος φακίας, ἐμπλωα ἄγει. ἡ δὲ πόα σὺν τῇ ῥίζῃ κοπεῖσα, εἰς τροχίσκους ἀναπλάσσεται μιγνυμένου μέλιτος,

τος. οἱ τινες διεθέντες καὶ νίτρῳ μιγνύτες, λήθοις ἀποσμήχουσιν. ἀνακολλᾷ δὲ καὶ τέιχας τὸ κόμμι· καὶ ἡ ῥίζα ὑποσπαλοποιεῖ εἰς τὰ αὐτὰ, βαπτομένης εἰς αὐτὴν βελόνης, καὶ προσαλομένης τοῖς ἐρίοις. ἀφίζει δὲ καὶ πρὸς ἔχεις σὺν οἴνῳ πινομένη. καὶ κοιλίαν ἴσχιον ὁ χυλὸς αὐτῆς ἐνδεὶς σὺν οἴνῳ καὶ πιθεὶς, καὶ καθ' αὑτόν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος κονδρίλλης, φύλλον δὲ ἔχει προεβεβρωμένον, περίμηκες, ἐπὶ γῆς ἑρπόμενον. καυλὸν δὲ ὁποῦ μεσόν· ῥίζαν δὲ λεπτὴν, ἔπαχυν, κούφιλον, ἐρογγύλλιν, ὑποξάνθην, ὁποῦ μεσήν. Δύναμιν δὲ ἔχει ὁ καυλὸς καὶ τὰ φύλλα, πεπτικήν. ὁ δὲ ὀπὸς τειχῶν τῶν ἐν βλεφάρισι ἀνακολλητικός. φύεται δὲ ἐν χεώδεσι καὶ ἐργασίμοις χωρίοις.

stillos, qui nitro admisti vitiligines emaculant. Gummi inordinatos pilos replicat: quod item tenera radix efficit, si intincta succo acus, pilis admoueatur. Contra viperas in vino pota proficit. Succus decoctæ, in vino, aut per sese potus, aluum sistit. Aliud habetur chondrillæ genus, folium ferens oblongum, circumrosum, humi sparsum, caulem succo madentem lacteo: radice tenui, rotunda, leui, vegeta, flauescente, succosa. Cuius & caulis, & folia concoquendi vim habent. Succus incommodos palpebrarum pilos reflectit. Nascitur in lætis & cultis.

Περὶ Κολοκύνθας. Κεφ. ρξϚ'.

Κολόκυνθα ἐδώδιμος ὠμὴ καταπλασθεῖσα λεῖα, οἰδήματα καὶ ἀποσήματα πραΰνει. τὸ δὲ *ξέσμα αὐτῆς παιδίοις σιρίῶσιν, ὠφελίμως τῷ βρέγματος καταπλάσσει· καὶ πρὸς ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς καὶ ποδαγρικὰς ὁμοίως. ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων, πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ· καὶ πρὸς καυσουμένων ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος ὠφελεῖ· ὅλως δὲ αὐτῆς ἀποζεσθείσης καὶ ἐνθλιβείσης ὁ χυλὸς

Cucurbita. Cap. CLXII.

Cucurbita esui apta: cruda, trita illitu tumores, & abscessus mitigat. Ramenta eius infantibus contra capitis ardorem, quam syriasin vocant, in sincipite illinuntur: oculorum inflammationes podagrásque refrigerant. Succus è ramentis tusis per se, aut cum rosaceo infusus, aurium doloribus auxiliatur: adustiones cutis in ardenti febre illitu adiuuat: totius feruefactæ, & expressæ

 succus,

ſuccus, cum melle exiguo, & nitro potus, aluum leniter reſoluit. Vinum in cucurbitam recentem excauatam infuſum, ſi miſtum ſub diuo teneatur, potu aluum leuigabit.

ὁ χυλὸς πινόμενος μετὰ μέλιτος βραχέος καὶ νίτρου, κοιλίαν λύει κόφως. καὶ εἴ τις κοιλάνας αὐτὴν ὠμὴν, ἐγχέας τὸν οἶνον καὶ ἐξαυθριάσας, κεράσας τε* πίνῃσις, μαλάττει κοιλίαν κούφως.

Cucumer ſatiuus.
Cap. CLXIII.

Satiuus cucumis aluo, & ſtomacho per q̃ vtilis habetur, refrigerat, corruptionẽ nõ ſentit, veſicæ prodeſt, olfactu reuocat, quos animus liquerit. Semẽ modicè vrinã mouet: cum lacte aut paſſo, veſicæ exulcerationibus ſubuenit. Illita cum vino folia, morſus canũ ſanãt: & epiny ctidas, cum melle.

Περὶ Ημέρου σίκυος.
Κεφ. ρξγ'.

Σίκυος ἥμερος ἐυκοίλιος, ἐυστόμαχος, ψυκτικὸς, οὐ φθειρόμενος, κύστει ἀρμόδιος, ἀδακτικὸς λειποθυμιῶν ὀσφραινόμενος. καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ μεθίησι ἀρτικὸν ἀρμόζον σὺν γάλακτι ἢ γλυκεῖ πρὸς τὰς ἐν κύστει φλύκαινας. τὰ δὲ φύλλα αὐτοῦ σὺν οἴνῳ καταπλασθέντα, κυνόδηκτα ἰᾶται σὺν μέλιτι δὲ ὀπυκτίδας.

Pepones. Cap. CLXIIII.

Peponis caro in cibis, vrinã cit: inflammationes oculorum illita ſedat. Raméta eius cõtra aduſtionem infantium, quam ſyriaſin vocant, ſincipiti imponuntur: fronti admota, oculorum fluxiones auertũt. Succus cum ſemine, adiecta farina, ſiccatus in ſole cogitur in ſmegmata, quæ faciem repurgãt, & nitorem afferunt. Radix ficca, & ex hydromelyte pota, drachmæ pondere, vomitionẽ mouet. Si quiſquam moderatè ſecundum cœnam vomere cupiat, geminis obolis ſit cõtẽtus.

Περὶ Πέπονος. Κεφ. ρξδ'.

Ἡ δὲ τοῦ πέπονος σαρξ καὶ αὐτὴ οὐρητικὴ ἐδεσμάτων· καταπλασθεῖσα ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς παύει. τὸ δὲ βρέγμα αὐτοῦ σειῶσι παιδίοις κατὰ τῶν βεύγματος ἐπιτίθεται, καὶ ῥευματιζομένοις ὀφθαλμοῖς αὐτὸ ἀνακολλήματος κατὰ τοῦ μετώπου. ὁ δὲ χυλὸς σὺν τῷ σπέρματι μιγεὶς ἀλεύρῳ καὶ ξηρανθεὶς ἐν ἡλίῳ, σμῆγμα γίνεται ῥυπτικὸν καὶ λαμπρωτικὸν προσώπου. ἡ δὲ ῥίζα ξηρὰ ποθεῖσα σὺν ὑδρομέλιτι < ὁλκῇ, ἐμέτοις κινεῖ. εἰ δέ τις πρωΐας ἀπὸ δείπνου ἐμέσαι θελήσειεν, ἀρκίσθω ὀβολοὶ β'.

Sanat

ὑγιάζει

ὑγιάζει δὲ καὶ κυεία καταπλασθεῖσα μετὰ τῆς μέλιτος.

Περὶ θριδακος ἡμέρου.

Κεφ. ρξε.

Θριδαξ ἥμερος ὑγρότροφος, ὑπνωτικὴ, κοιλίας μαλακτικὴ, γάλακτος κατασκευαστική. ἑψηθεῖσα δὲ γίνεται προφιμωτέρα. ἄπλυτος δὲ ἐνδυομένη, στομαχικοῖς ἁρμόζει. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῆς πινόμενον, τοῖς συνεχῶς ὀνειρώττουσι βοηθεῖ. καὶ συνουσίαν ἀποστρέφει. αὐτοὶ δὲ συνεχῶς ἐνδύονται. ἀμβλυωπίας εἰσὶ ποιητικαί· ταριχεύονται δὲ ἐν ἅλμῃ, ἐνκαυλίσασι δὲ, ἔχουσί τι παρεμφέρειαν τῇ τοῦ χυλοῦ καὶ ὀποῦ δυνάμει τῆς ἀγείας θριδακος.

Περὶ Ἀγείας θριδακος.

Κεφ. ρξς'.

Ἡ δὲ ἀγεία θριδαξ ἔοικε τῇ ἡμέρῳ, καυλωδεστέρα δὲ καὶ τοῖς φύλλοις λευκοτέρα, καὶ ἰγρότερα καὶ τραχυτέρα ὑπαρχουσα· πικρὰ δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν, ὠμοίωται δὲ κατὰ πᾶσαν τὴν δύναμιν μήκωνι· ὅθεν καὶ ἡ ὀπὸν αὐτῆς ἔνιοι μίσγουσι τῷ μηκωνίῳ. καθαίρει δὲ μελ' ὀξυκράτου πιθεὶς ὁ ὀπὸς δυσὶν ὀβολοῖν ὅλκην, ὑδατώδη κατὰ κοιλίαν, ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἀφεγμα καὶ ἀχλύν, ποιεῖ καὶ πρὸς ὀπισθοτόνους ἐγχριόμενον σὺν γυναικείῳ

Sanat quoque illita cum melle vlcera concreta in modum faui, quæ ceria vocant.

Lactucæ. Cap. CLXV.

Lactucæ ſatiuæ, quibus natura refrigatrix ineſt, ſtomachogratæ habentur: ſomnũ conciliãt, aluũ emolliunt, lac euocãt: verùm decoctæ magis alũt, ſtomachicis illotas eſſe prodeſt. Epotũ ſemen, aſſiduas libidinum imaginationes in ſomno, cõpeſcit, & veneri refragatur. Ipſæ verò frequentiores in cibo, claritati oculorũ officiunt: inflãmationibus, & ignibꝰ ſacris opitulãtur, muria condiuntur. Cũ in caulẽ exierunt, vim quãdã nanciſcũtur, ſucco aut lacti ſylueſtris lactucæ ſimilem.

Lactuca ſylueſtris.
Cap. CLXVI.

Sylueſtris lactuca ſatiuæ ſimilis eſt, ſed longior caulis, & candidiora folia, graciliora, & aſperiora: amaro guſtu eſt, & viribus aliquantum papaueri ſimilis: vnde lacteum eius ſuccũ aliqui meconio permiſcuerũt. Aquam per aluum elicit, potus in aceto mulſo ſuccus ad duos obolos: argema caliginemq; repurgat, cõtra aduſtiones efficaciter illinitur, cũ

lacte mulierũ. In ſumma, ſomnum allicit: doloris leuamentũ præſtat, menſes trahit, contra ſcorpionum, & phalangiorum ictus bibitur. Semen, nõ aliter, quàm ſatiuæ, libidinũ imaginationes in ſomno amolitur, ac veneré arcet. Succus ad eadẽ valet, ſed viribus infirmior. Reponitur in fictili nouo lac eius antea, vt in aliis liquaminibus moris eſt, inſolatum.

Gingidium. Cap. CLXVII.

Gingidiũ, aliqui lepidion, in Syria, & Cilicia plerũque naſcitur: herbula ſylueſtri paſtinacæ ſimilis, tenuior, & amarior: radice parua cãdicãte ſubamara. Olus hoc crudum, coctum, cõditúmve eſtur magna ſtomachi vtilitate: vrinam cit. Decoctum ex vino potum veſicæ prodeſt.

Scandix. Cap. CLXVIII.

Scandix, ſylueſtre olus eſt, amarum, ſubacre: quod crudũ coctúmve manditur, ſtomacho & ventri vtile. Decoctum in potu, veſicæ, renibus, & iocineri confert.

Caucalis. Cap. CLXIX.

Caucalis, quam alij ſylueſtre daucum vocant, cauliculo eſt dodrantali, aut maiore, ſubhirſuto: foliis apio ſimilibus, fœni-

γυναικείῳ γάλακτι. ἔστι δὲ καθόλου ὠφελητικὴ καὶ ἀνώδυνος, ἄγει δὲ ἔμμηνα, ποτίζεται δὲ πρὸς σκορπιοπλήκτοις καὶ φαλαγγιοδήκτοις. τὸ δὲ σπέρμα ὡσαύτως τὸ τῆς ἡμέρου πρὸς ὀνειρώγμοις καὶ σωφροσύναν ἀποφέρει. λύεται δὲ καὶ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ αὐτά, ἀσθενέστερος μέντοι. ἀποτίθεται δὲ ὁ ὀπὸς ἐν κεραμίοις ἀγγείοις προσηλαζόμενος ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ χυλίσματα.

Περὶ Γιγγιδίου. Κεφ. ρξζ'.

Γιγγίδιον, οἱ δὲ, λεπίδιον, φύεται πλεῖστον ἐν κιλικίᾳ τε καὶ συρίᾳ· βοτάνιον σταφιλίνῳ μὲν ἐοικὸς ἀγρίῳ, λεπτότερον δὲ καὶ πυκνότερον· ῥιζίον ὑπόλευκον, πικρίζον. λαχανεύεται δὲ ὠμόν τε καὶ ἑφθόν, καὶ ταριχευθὲν ἐσθίεται. ἔστι δὲ εὐστόμαχον· οὐρητικόν. καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ πινόμενον μετὰ οἴνου κύστει χρήσιμον.

Περὶ Σκάνδυκος. Κεφ. ρξή.

Σκάνδυξ, καὶ τοῦτο ἄγριον λάχανον, ὑπόδριμυ, καὶ ἔμπικρον, ἐδώδιμον· ἑφθὸν καὶ ὠμὸν ἐσθόμενον, εὐκοίλιον καὶ εὐστόμαχον. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτοῦ κύστει χρήσιμον καὶ νεφροῖς πινόμενον καὶ ἧπατι.

Περὶ Καυκαλίδος. Κεφ. ρξθ'.

Καυκαλὶς, ἔνιοι δὲ δαῦκον ἄγριον καλοῦσι, χαμαίλιον ὄζει σπαρμαῖον ἢ καὶ μεῖζον, ὑπόδασυ. φύλλα ἔχον μαράθρῳ ὅμοια· πολυ-

πολυχλῶν, λασίαν· καὶ ἐπ' ἄκρου σπάδιον λευκὸν, ὀυῶδες. λαχανεύεται δὲ καὶ τοῦτο ὠμόν τε καὶ ἑφθὸν ἐδόμενον· ἔστι δὲ δλουρητικόν.

Περὶ Εὐζώμου. Κεφ. ρό'.

Εὔζωμον, τοῦτο ὠμὸν πλεῖον βρωθὲν σωμοίσιαν παροξυνᾷ. καὶ τὸ σπέρμα ὃ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ· ἀρητικὸν ὑπάρχον καὶ πεπτικὸν καὶ εὐκοίλιον. χεῖται δὲ τῶν σπέρματι καὶ αὐτὸ καὶ εἰς ταῖς ἀρτύσεις· ἀποτίθεται δὲ αὐτὸ πρὸς τὸ πλείονα διαμένειν χρόνον, ὄξει φυρῶντες καὶ γάλακτι, καὶ ἀναπλάσσοντες τροχίσκους. Γίνεται δὲ καὶ ἄγριον εὔζωμον, μάλιστα ἐν τῇ κατ' ἤπειρον ἰβηρίᾳ· ἔστι δὲ τῶν σπέρματι καὶ αὐτὸ σινήπεος οἱ τῆδε ἀνθρωποι χρῶνται. ἔστι δὲ δικρητικώτερον καὶ δριμύτερον πολλῷ τὸ ἡμέρου.

Περὶ Ὠκίμου. Κεφ. ροά'.

Ὠκιμον γνώριμον βιβρωσκόμενον πολὺ, ἀμβλυωπὲς ὄστιν, ὄστι δὲ κοιλίαις μαλακτικὸν, πνεύματων κινητικὸν, ὑρητικὸν, γάλακτος προκλητικὸν· δυσμετάβλητον, καταπλασσόμενον δὲ σὺν ἀφίτῃ πυπάλῃ, καὶ ῥοδίνῳ καὶ ὄξει, φλεγμονὰς βοηθεῖ, καὶ ἀράκοντος δαλασσίου καὶ σκορπίου πληγάς· καθ' ἑαυτὸ δὲ σὺν οἴνῳ χίῳ, πρὸς ὀφθαλμῶν ὀδυνάς. ὁ δὲ χυλὸς αὐτοῦ ἀποκαθαίρει ἀχλῦς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὰ ῥεύματα ξηραίνει.

fœniculi modo per extrema multifidis, hiſpidisq; candida in cacumine vmbella, ſuauiter olente. Crudum coctúmve olerum modo eſtur, vrinã mouet.

Eruca. Cap. CLXX.

Cruda eruca venerem largiore cibo concitat. Semé eodem effectu prodeſt: vrinam cit, concoctioni prodeſt, aluo perquàm commodata. Semine ad cõdiméta vtũtur: quod, vti in longum tempus aſſeruetur, adiecto lacte aut aceto, digerunt in paſtillos. Gignitur etiamnum ſyluestris eruca, maximè in Iberia, quæ occidentem ſpectat: cuiũs ſemine pro ſinapi incolæ vtuntur. Vrinam vehementius pellit, multò ſatiua acrior.

Ocimum. Cap. CLXXI.

Ocimum vulgò cognitum. Id copioſiore cibo oculorum aciẽ hebetat, aluum mollit, ſpiritum mouet, vrinam pellit, lac euocat: ægrè tamen cõficitur. Illitum cum polline polentæ, aceto & roſaceo, pulmonum inflammationibus auxilio eſt: draconis marini, & ſcorpionis ictibus per ſe prodeſt: & cum vino Chio oculorum doloribus. Succus viſus caliginem abſtergit, deſtillatiões exiccat.

Semen

Semen potum conuenit atram bilẽ gignentibus, difficili vrinę, inflatisq; naribus haustũ, subinde mouet sternutamẽta: quod idem herba efficit, sed oculos premi necessum est, cũ sternutamentũ vrget. Sunt qui in cibis abdicandũ censeant: quandoquidem manducatum, & in sole positum, vermiculos creat. Aphri autem adiiciunt, si feriantur à scorpione, qui ocimum ederint, nullo conflictari dolore.

Orobanche. Cap. CLXXII.

Orobãche cauliculus est, sesquipedalis, & interdũ maior, subruber, hirsutus, tener, sine folio, pinguis: flore subalbido, aut in luteum vergente: radice digiti crassitudine, &, cum ariditate flaccescit caulis, fistulosa. Hanc inter quædam legumina nasci constat, & ea strangulare: vnde orobanche sibi cognomẽtum vsurpauit. Estur, vt olus, cruda, & in patinis, asparagi modo, decocta. Legumentis addita, coctionem accelerare creditur.

Barbula hirci. Ca. CLXXIII.

Barbula hirci, q̃ ab aliis come vocatur, breui est caule: foliis croci: radice longa, dulci, supina: magno super caulem calyce,

τὸ δὲ σπέρμα πινόμενον, ἁρμόζει τοῖς* μέλαιναν χολὴν γεννῶσι καὶ δυσουρεῦσι καὶ πνευματιζομένοις· ποιεῖ δὲ καὶ πλαρμοὺς πλείονας ὑπαπωμένου δι' ὀσφρήσεως· καὶ ἡ πόα δὲ τὸ αὐτὸ ποιεῖ, συμπίζειν δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δεῖ ὑπόντις τῶ πλαρμοῦ. φυλάσσονται δέ τινες αὐτὸ καὶ οὐκ ἐδίοισι, διὰ τὸ μαυσιᾶν καὶ τεθὲν ἐν ἁλίῳ σκωλήκια γεννᾶν λίβυες δὲ προσεικάσαν ὅτι οἱ φαγόντες αὐτὸ καὶ πληγέντες ὑπὸ σκορπίου, ἄπονοι διαμένουσιν.

Περὶ Ὀροβάγχης. Κεφ. ροβ'.

Ὀροβάγχη καυλίον ἐστὶν ὑπέρυθρον ὡς διπαλαιαῖον, ἐνίοτε δὲ καὶ μεῖζον, φύλλοις ὑπολίπαρον, ἔνδασυ, τερφέρεον· ἄνθεσιν ὑπολευκοις ἢ κυανίζοισι κεχρημένον. ῥίζα δὲ ὑπεσι δακτύλου τὸ πάχος κατατετρημένη πρὸς πλῆ τῶ καυλῶ ξηρασίαν. δοκεῖ δὲ φυόμενον ἐν ὀπωρείοις πρὸ πνίγειν αὐτά· ὅθεν καὶ πλῆ προσωνυμίαν ἔσχηκε. λαχανεύεται δὲ καὶ ὠμὸν καὶ ἑφθὸν, ὀκ λοπάδος ὡς ἀσπάραγος ἐσθιόμενον· καὶ ὀπωρείοις συνεφθὲν, τάχιον αὐτὰ δοκεῖ ἑφεῖν.

Περὶ Τραγοπώγωνος. Κεφ. ρογ'.

Τραγοπώγων ἢ τεβαπώγων, οἱ δὲ, κόμωσ καλῶσι, καυλὸς βραχὺς· φύλλα κρόκω ὅμοια· ῥίζα μακρὰ, γλυκεῖα, *ὅπι δὲ τῶ καυλῶ κάλυξ

καύλυξ μέλας· ἡ δὲ ἄκρα καρπὸς μέλας, ἀφ' ἧς ἡ τὸ ὄνομα ἔσχεν. ἔστι δὲ ἡ πόα εὐδώδιμος.

Περὶ Ορνιθογάλης. Κεφ. ροθ'.

Ορνιθόγαλον καυλίον ὀξὺ τευφρεῦν, λεπτὸν, ὑπόλευκον ὡς δι' ὀπῆς μικρᾶς, ἄνω πεφυκὸς δάφνης ἔχον, τρεῖς ἢ τέσσαρας ἀπαλάς· ἀφ' ὧν αὐτὴ ἔρωθεν μὲν βοτανώδη, δι' ἀνοιχθέντα δὲ γαλακτίζοντα· καὶ μεταξὺ αὐτῶν κεφάλιον ὡς κάγχρυ ἐν τετμημένον μετὰ ἄρτου σμυρνόμυρον ὡς μελάνθιον· ῥίζα δὲ βολβώδης· ἐδητομένη ὠμή τε καὶ ἑφθή.

Περὶ Υδνης. Κεφ. ροε'.

Υδνον ῥίζα ὀξὺ φελφερής, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος· ἔστι δὲ ὀρυπτομένη, εὐδώδιμος δέ ἐστιν ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐδητομένη.

Περὶ Σμίλακος.

Κεφ ροϛ'.

Σμίλαξ κηπαία, ἧς ὁ καρπὸς λόβια· ὑπὸ ἔνιων δὲ ἀσπάραγος καλεῖται· φύλλα ἔχει κισσῷ ὅμοια, μαλακώτερα μέντοι· καυλοὺς δὲ λεπτοὺς καὶ ἕλικας περιπεπλεγμένους τοῖς παρακειμένοις δαμνίοις· αὐξανόμενάς τε ἐφ' ἱκανὸν, ὥς τε καὶ σκιοποιεῖσθαι· καρπὸν δὲ φέρει ὅμοιον τῇ λεμακρότερον δὲ καὶ ἐπισημότερον ἐν οἷς σπέρματα ὅμοια νεφροῖς, οὐκ ἰσόχροα· ἐν μέσοις δὲ ὑποπυρίζοντα, λαχανεύεται

calyce, è cuius ſummo ſemen nigrum depẽdet, vnde nomen inditũ eſt. Herba eſui apta eſt.

Ornithogalũ. Ca. CLXXIIII.

Ornithogalũ cauliculus eſt tener candicans, tenuis, ſeſquipedalis, tribus aut quatuor in cacumine mollibus agnatis: à quibus flores pdeũt, foris herbacei, & cum hiãtes ſe pãdũt, lactei viſuntur, inter quos diſſectum, cachryos modo, capitulum emicat. Coquitur cũ pane, vt melanthiũ. Radix bulboſa, cruda & cocta manditur.

Tubera. Cap. CLXXV.

Tubera rotũdæ radices ſunt, ſine caule, ſine foliis flaueſcentes: vere fodiũtur, cruda & cocta eduntur.

Smilax hortenſis.

Cap. CLXXVI.

Hortenſis ſmilax, frutex, cuius ſemen à nõnullis lobia vocatur: folia habet hederæ, molliora tamẽ: tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuolutos: qui tantum adoleſcunt, vt topiarias ſcenas repræſentare videant: ſiliquas fœ nigræci pfert longiores & toroſiores, in quibus ſemina renum ſimilia, ſed inæquali colore recluduntur: quæ quadã ex parte fluueſcũt. Siliquas cocta, cum

cta, cum semine in oleribus, asparagi modo estur. Vrinam ciet, & tumultuosa somnia facit.

Medica. Cap. CLXXVII.

Medica cum recenter prodiit, foliis & caule trifolio prętensi similis est: procedés verò folia contrahit, caules edés trifolij, & siliquas corniculorum modo intortas, in quibus semen lentis magnitudine depédet. Id siccatum, iucundi saporis gratia, conditaneo sali admiscetur. Viride, quibus refrigeratione op' est, illitu suffragatur. Herba tota pro gramine vtuntur, qui pecora alunt.

Aphaca. Cap. CLXXVIII.

Aphaca in aruis nascitur, altior lente, tenuibus foliis: siliquas lenticulam maiores fert, in quibus terna quaternáve semina nigra, lente minora, continétur: quæ adstringendi vim habent: quare torrefacta, stomachi aluique fluxiones sistunt, si frefalentis more decoquantur.

Porrum capitatum. Cap. CLXXIX.

Capitatú porrú inflationé facit, noxiú succú creat, tumultuosum somnú parit, vrinã ciet, aluo accómodat, extenuat, oculorum

λαχανεύε) δὲ εἰς βρῶσιν ὁ καρπὸς ἐφόμβιος σὺν τῷ σπέρματι ὡς ἀσπάραγος. οὐρητικὸς ὢν καὶ δυσέντερος.

Περὶ Μηδικῆς. Κεφ. ροζ'.

*Μηδικὴ ἔοικε μὲν ἄρτι φυομένῃ τειφύλλῳ τῇ ἐν χορτοκοπίοις· πρόαγουσα δὲ στενοφυλλοτέρα γίνεται, καὶ λοὺς ἀνιεῖσα τειφύλλῳ ὁμοίους, ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα περιπέφυκε φακοῦ τὸ μέγεθος, ἐπιγραμμένον ὡς κεράτιον. ὅθεν ξηραινθὲν, μίγνυται ἡδύσματος χάριν τοῖς ἁρτυτοῖς ἁλσί. χλωρὸν δὲ καταπλασθὲν ὠφελεῖ τὰ ψύξεως δεόμενα. ὅλη δὲ τῇ πόᾳ χρῶνται οἱ κτηνοτρόφοι ἀντὶ ἀχρώστου.

Περὶ Ἀφάκης. Κεφ. ροη'.

Ἀφάκη θαμνίον ἐστὶ φυόμενον ἐν ἀρούραις, φακοῦ ὑψηλότερον, λεπτόφυλλον· τὰ δὲ ἐπ' αὐτῷ φύμενα μείζονα* θυλάκια τοῦ φακοῦ παρεμπεπλεγμένα τῶν σπερματίων τοῖς ἢ τετράγωνα μεγάλων καὶ μικροτέρων φακοῦ. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ σπερμάτια συμπικλοῦ· ὅθεν ἵστησι καὶ ῥεῦμα κοιλίας καὶ στομάχου φθορτόμενα καὶ ἐρεικόμενα καὶ ἐφόμβια ὡσαύτως φακός.

Περὶ Πράσου Κεφαλωτοῦ. Κεφ. ροθ'.

Πράσον κεφαλωτὸν φυσῶδες, κακόχυμον, δυσέντερον, οὐρητικὸν, εὐκοίλιον, λεπτυντικὸν, ἀμελυωπίας

ἕλυσπάς ποιητικὸν, καταμηνίων
ἀγωγὸν, βλαπτικὸν, κύστεως εἴλκω
μύσις καὶ νεφρῶν· σωματίζειν δὲ
πιαίνει καὶ βρωθὲν ἀναγκᾷ τὰ ἐν
θώρακος. ἡ δὲ κόμμι αὐτῆ ἐμπεθεῖ-
σα ἐν θαλάσσῃ καὶ ὄξει, εἰς ἐγκάθι-
σμα χρησιμεύει πρὸς μύσιν καὶ
σκληρίαν ὑστέρας. ἀπογλυκαίνει
δὲ καὶ ἀφυσότροφον γίνει δυσὶν ὕ-
δασιν ἐμπεθὲν, καὶ ἀποβραχὲν ἐν
ὕδατι ψυχρῷ. ὁ δὲ καρπὸς δριμύ
τερος ἔχων τι καὶ εὐώδεος. ὅθεν αἷ
μα ὁ χυλὸς αὐτῆς ἵστησι σὺν ὄξει, καὶ
μάλιστα τὸ ἐκ μυκτήρων φρόμε-
νον, μάννης ἢ λιβανωτῆ μιγνύτος.
ἀφροδισιά τε παρορμᾷ καὶ πρὸς
τὰ ἐν θώρακι πάντα συνέλκει
αὐτὸ σκληκᾶ, ποιεῖ καὶ πρὸς φθί-
σεις βρωθὲν· καθαίρει δὲ καὶ τὴν αἰτι
ρίαν ἐπόμβιον δὲ σὺν χῶς ἁμαυ
ρωτικὸν ὄψεως γίνεται· κακοστόμα-
χον δέ ἐστιν. ἀρήγει καὶ ἐμπεπλήκτοις
σὺν μέλιτι πινόμβιος ὁ χυλὸς· καὶ
αὐτὸ δὲ καταπλασσόμβιον ὠφε-
λεῖ. βοηθεῖ καὶ ὠταλγίαις ὁ χυλὸς
καὶ ἦχος, σὺν ὄξει καὶ λιβανωτῷ καὶ
γάλακτι ἢ ῥοδίνῳ ἐνταγείς. αὔ-
ξει δὲ καὶ ἰούλοις τὰ φύλλα με-
τὰ ῥοῦ καὶ ὀπὸς τὰ ὅλα καταπλα-
σθέντα καὶ ἐπιγυκτίδας ἰᾶται, ἐ-
χάρας τε ἀπορρήγνυσι σὺν ἁλὸς
ἐπιπλασθέντα, τὸ μὲν τοι ἀπέρ
ματος < β'. μετ' μύρτων ἴσων πο
θεῖται, ταῖς χρονίοις ἀναγωγαῖς τ
αἵματος ἐπέχουσιν.

oculorum aciem hebetat, mẽ-
ses pellit, sed lędit exulceratam
vesicam, renésque: cum ptisa-
na verò coctum, esu pectoris
vitia extrahit. Coma eius in a-
qua maris, & aceto cocta, in
desessionibus, ad præclusiones
vuluæ, & duritias, vtilis habet.
Porrum bis aqua mutata co-
ctum, tum frigida maceratum,
dulcescit, & multò min⁹ inflat.
Semen acrius est, & quandam
adstrictoriá vim habet: quare
succus cum aceto, addito thu-
re aut manna, sanguinis profiu
uia sistit, maximè si narib⁹ eriũ
pat. Venerem stimulat: contra
omnia thoracis vitia tabémq;,
p delinctu efficax est: arteriá
esu purgat, sed si assiduè estur,
visus obscuritaté inducit: sto-
macho aduersatur. Succus ex
melle potus, aut illit⁹, cõtra be-
stiarũ morsus auxilio est: ipsum
quoque cum aceto aut thuris
polline, lacte aut rosaceo, vti-
liter aurium doloribus, & so-
nitui instillatur. Varos tollunt
folia illita cum vua rhois, qua
ad obsonia vtuntur: epinyctí-
di medentur, crustas ex sale
illita rumpunt, veteres sanguis
nis reiectiones cohibent, si bi-
nis drachmis, & æquali bacca
rum myrti pondere bibantur.

Περὶ

Ampelopra-

Ampeloprasum.
Cap. CLXXX.

Ampeloprasū stomacho magis aduersat, & plus porro excalfacit: vrinam & menses vehementius ciet. Id contra serpentium morsus esse cōuenit.

Cepa. Cap. CLXXXI.

Cepa longa acrior est, quàm rotunda, item flaua quàm candida, & sicca quàm viridis, & cruda quàm cocta, aut sale cō dita. Omnes tamen mordent, flatus gignunt, appetentiā inuitant, sitim mouēt, & extenuāt: fastidiū pariunt, & expurgant: aluo vtiles sunt. Ex detractis purgamētis in oleum cōiectæ, hæmorrhoidas, reliquosq; excretionum exitus reserāt, subditæ pro balanis. Succus cum melle illitus, oculorum hebetudinibus, argemis, nubeculis, & incipientibus suffusionibus auxiliatur: anginę eodē perungūtur: suppressos menses pellit, caput purgat naribus infusus: canis morsibus cū aceto, ruta, & melle illinitur: cū aceto autem perunctas in sole, vitiligines sanat: & cū pari spodio, scabras lippitudines sedat: varos cū sale reprimit: contra calceamentorum attritus, cum gallinaceo adipe vtilis est: citę aluo ꝓdest: in

Περὶ Ἀμπελοπράσου.
Κεφ. ρπ΄.

Ἀμπελόπρασον, κακοστομαχώτερον τοῦ πράσου, θερμαντικώτερον δὲ καὶ ἐρεθιστικώτερον· καταμηνίων ἀγωγόν. θηριοδήκτοις δὲ βιβρωσκόμενον ἁρμόζει.

Περὶ Κεφαμμύων. Κεφ. ρπα΄.

Κέφαμμυον σφυρίτερον τὸ μακρὸν τοῦ στρογγύλου, καὶ τὸ ξηρὸν τοῦ λευκοῦ, καὶ τὸ ἑφθὸν τοῦ ὠμοῦ τοῦ ὀπτοῦ καὶ ταριχηροῦ. ἔστι δὲ ἅπαντα δηκτικὰ καὶ πνευματωτικά. ὀρέξεως ἐκκλητικά, λεπτυντικά, διουρητικά, ἀποσμητικά, εὐκοιλίαν ἀναστομωτικὰ ἐκκρίσεων τῶν τε ὑγρῶν καὶ αἱμορροΐδων, ἀντὶ βαλάνου δὲ περισίδεται λεπιδέντα καὶ εἰς ἔλαιον ἐμβληθέντα. ὁ δὲ χυλὸς ἐγχριόμενος σὺν μέλιτι βοηθεῖ ἀμβλυωπεύουσιν, ἀργέμοις, νεφελίοις, καὶ ἀχλυώδεσιν ὑποχεόμενος, καὶ συναγχικοῖς διαχριθεὶς· κινεῖ τε καταμηνία καὶ ἄγει, ἔγχυτός τε καθαρτικὸς διὰ ῥινὸς κεφαλῆς· κυνοδήκτοις δὲ καταπλασμα μετ' ἁλὸς καὶ πηγάνου καὶ μέλιτος· σὺν ὄξει δὲ ἐν ἡλίῳ καταχριθεὶς ἀλφοὺς ἰᾶται· μετ' ἴσου δὲ σποδίου ψωρεφθαλμίας παύει, καὶ ἰόνδυσι σὺν ἁλὶ στέλλει· σὺν ὀρνιθείῳ δὲ στέατι πρὸς ἐκπείμματα ὑπερημάτων χρήσιμος· καὶ πρὸς ῥεῦσιν κοιλίας

καὶ

καὶ δυσκοΐαν καὶ συρισμούς, καὶ πυορροῦντα ὦτα. * καὶ πρὸς ταῖς ἀποπλύσεις τῶν ὑδάτων τῶν ἐν τοῖς ὠσὶν ἁρμόζει. καὶ πρὸς ἀλωπεκίας παραπεσόμενος, τάχιον δ' ἀλκυονίου προσκαλεῖται τρίχας. ἔστι δὲ τὸ κρόμμυον κεφαλαλγὲς πλεῖον βρωθὲν, ἐξυπνίζει δ' οὐρητικώτερον γίνεται. πλέον δὲ ἐσθιόμενον ἐν νόσοις λιθάργοις ποιεῖ. τῶτο τοίνυν ἐξυπνίζει· καὶ καταπλασθὲν σὺν σαφίδι ἢ σύκῳ, φύματα πέπτει καὶ διαῤῥήσσει.

Περὶ Σκορόδου. Κεφ. ρπϛ'.

Σκόροδον τὸ μὲν, ἔστιν ἥμερον καὶ κηπευτὸν, καὶ τῶτο ἐν αἰγύπτῳ μονοκέφαλόν ἐστιν, * καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥίζας ἄγλιδας. * ἔστι δὲ καὶ ἄγριον ὀφιόσκορδον καλούμενον. Δύναμιν δὲ ἔχει δριμεῖαν, θερμαντικὴν, ἐκκριτικὴν φυσώδη, καὶ κοιλίας παρακτικὴν, ξηραντικὴν σφόδρα, δίψης ποιητικὴν, ἐμπνευματώσεως δηλοποιητικὴν, καὶ ὀπτασίας ὀμμάτων ἀμβλυωτικὴν, διαβρωσικόμενον, * καὶ πρὸς τὸν ξηρασμοὺς τῶν ὑδάτων ἁρμόζει, ἀρτηρίας λαμπρύνει, καὶ βῆχας χρονίας παρηγορεῖ, ὠμόν τε καὶ ἑφθὸν ἐσθιόμενον· φθεῖρας δὲ καὶ κόνιδας φθείρει σὺν ἀφεψήματι δειγαΐνῃ πινόμενον· καὶν δὲ καὶ μέλιτι φυραθὲν, ὑπώπια καὶ δηλοποιίας ἰᾶται καταχριόμενον· ἐπὶ δὲ τῶν δηλοποιιῶν σὺν

in auribus sonitũ, ac grauitatẽ emendat: ad purulẽtas aureis, & eliciendã earũdem aquam, valet: alopeciæ earũ succo ꝑfricantur, qui celerius, quàm alcionium pilos euocat: largiore cibo cepa capitis dolores ciet, coctaq; vehemẽtius vrinã pellit: eos lethargicos efficit, q. valetudinib⁹ aduersis, vt etiã cocta, plus æquo vescanť: elixa, & cũ passisvuis, et fico illita, tuberacula cõcoquit, & celerrimè rũpit. Alliũ. Cap. CLXXXII.

Allium quoddã satiuum atq; hortẽse habetur, quod in Ægypto, singulari, vt porrum, capite cõstat, cui⁹ nucleos aglitas, Græci nominant. Aliud est syluestre, quod Ophioscorodon, id est anguinũ, vocant. Vis allij acris est: excalfacit, mordet, exceruit, aluũ turbat, inflationes facit, stomachum exiccat, sitim gignit, flatum permouet, summam corporis cutem exulcerat, aciem oculorũ esu hebetat, cõuenit & cõtra aquarum mutationes, vocem clarificat, veterẽ tussim crudum coctúve lenit: potũ autem cũ origani decocto, pediculos, & lẽdes enecat: cremati cinis illit⁹ sugillationib⁹ cũ melle, & alopeciis cũ nardino vnguine, medetur:

eruptiones

eruptiones papularum cum oleo & sale sanat: vitiligines, lichenas, lentigines, vlcera capitis manãtia, lepras, & furfures, cum melle eximit: cum thure, & teda decoctum, dẽtium dolorem leuat, si in ore continca tur: contra venenatos muris aranei morsus, cũ ficulneis frõdibus, & cumino illinitur. Feruefactæ comæ ius, fœminarũ defessionibus additũ, mẽses & secundos partus extrahit. Alliũ eiusdẽ gratia suffitur. Factũ ex eo, & nigra oliua intritũ, quod myttoton vocant, esu cit vrinam, ora venarum patefacit, hydropicis vtile.

σωὶ ναρδίνῳ μύρῳ καὶ ἀλοὶ ἢ ἐλαίῳ, ἐξανθήματα θεραπεύει· ἀφίστησι δὲ καὶ ἀλφοὺς καὶ λειχῆνας καὶ φακοὺς· ἀχῶρές τε ἢ πύρεια ἢ λέπρας σὺν μέλιτι· μετὰ δαδίου δὲ ἢ λιβανωτῦ ἑψηθὲν, ὀδονταλγίαν διαφορέμενον ἐν τῷ στόματι κουφίζει· μυγαλῆς τε δῆξι κατάπλασμα σὺν συκῆς φύλλοις καὶ κυμίνῳ. τῆς δὲ κόμης τὸ ἀπόζεμα ἐκκάθισμα ἐμιλιώσεων καὶ δευτέρων ἀγωγόν· πρὸς τὰ αὐτὰ δὲ ἢ ὑποθυμιᾶται. τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς ἢ τῆς μελαίνης ἐλαίας γινόμενον πεῖμα, καλόμενον δὲ μύρτον, *οὖρησιν κινεῖ ἢ ἀνασκοῖ· χρήσιμον δὲ ἢ ὑδρωπικοῖς ὄζειν.

Scorodoprasum. Cap. CLXXXIII

Scorodoprasum magnitudine porrum equat, qualitatum porri, & allij particeps: vnde p̃miscuas sibi vires ex vtroq; vẽdicauit, effectus allij, & porri præbens: inefficacius tamẽ. Coctum, porri modo, dulcescit, & in olerum vicem transit.

Πρὶ Σκορδοπράσου. Κεφ. ρπγ΄.

Σκορδόπρασον φύεται ὡς πράσον μέγα, μετέχον τῆς τε σκόρδου καὶ τῆς πράσου ποιότητος· ὅθεν καὶ πρὸς δύναμιν μικτὴν ἔχει ποιοῦν ὅσπερ ἢ τὸ σκόρδον καὶ τὸ πράσον· ἀνεπιμόνως μὴ ποιλαχαινόμενον εἰς βρῶσιν ὡς τὸ πράσον ἐφόμενον ἢ ἀπογλυκαινόμενον.

Sinapi. Cap. CLXXXIIII.

Sinapi hortẽse, aliqui napi vocãt. Eligi debet adultũ, valde rufum, nõ magnopere siccũ, sed qđ fractũ internè viresc at, & veluti quodã succo madeat, cę sũ colore: siqdé recés id genus tẽpestiuũ

Πρὶ Σινάπεως. Κεφ. ρπδ΄.

Σίναπι ἢ νάπυ, ἐκλέγου τὸ μὴ κατάξηρον καὶ καταπύρρον, ἀδρὸν, ἀλλ' ὁ δὴ θλαδὲν, ἔνδοθεν χλοερὸν καὶ οἱονεὶ ἔγχυλον. γλαυκόν· πρόσφατον γὰρ καὶ ἐκμαῖον

ἀκμαῖον τὸ πιοῦτον. δυύατται δὲ θερμαίνειν, λεπτύνειν, ὀπτᾶσθαι, ἀποφλεγματίζειν δριμαυτῆτ. μηλὶς δὲ ὁ χυλὸς αὐτῆς ὑδρομέλιτι, πρὸς ἀνταδας
5 καὶ ταῖς χρονίοις τραχύτητας τῆς ἀρτηρίας καὶ τυλώδεις, ἀναλαμβανόμενος ἁρμόζει· προσαχθὲν δ' τοῖς μυκτῆρσι λεῖον, πλαμοὺς κινεῖ· ὀπληπικοῖς τε βοηθεῖ καὶ ὑστερικῶς πνιγμοὺς διε
10 γείρει· καὶ ὀπὶ λιθαργικῶν καταπαλάττεται ξυρηθείσης τῆς κεφαλῆς. μιγὲν δὲ σύκοις καὶ ὀπτηθὲν ἄχρι φοινίξεως, ἁρμόζει πρὸς ἰσχιάδας καὶ παλλῶας, καὶ καθόλου εἰς παῦ χρόνιον ἄλγημα, ὅπου
15 μεταγειν τι ὂν τὸ βάθους εἰς τοὐ ὀπφάνειαν βουλόμεθα τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ. θεραπεύει καὶ ἀλωπεκίας καταπλασθὲν, πρόσωπον δὲ καθαίρει, καὶ ὑπόπια αἴρει σὺν μέλιτι ἢ σέα-
20 τι ἢ κηρωτῇ. σὺν ὄξει δὲ πρὸς λέπρας καὶ λιχῆνας ἀγρίους πειρίχριεται· πίνεται δὲ καὶ πρὸς φθειρίασις ξηρόν. ὡς ἄλφιτα ὀπτὰ σὺν μέλιτι καὶ ὄξει μίγνυται χρηστῶς· δυσκοίλοις τε καὶ ἠχροις λεῖον ὀπιπτέμμενον τῇ ἀκοῇ, μετὰ σύκου ὠφελεῖ. ὁ δὲ χυλὸς αὐτῆς σὺν μέλιτι ἁρμόζει, πρός τε ἀμβλυωπίας καὶ τραχέα βλέφαρα ἐγχριόμενος.

tempestiuum habetur. Ad calfaciendũ, extenuandũ, extrahẽdum, efficax est. Ad eliciendam capitis pituitam manditur: cõtra præduros tonsillarũ tumores, ac veterem calloſamq; arteriæ scabritiẽ, ſuccus ex aqua, & melle, conueniẽter gargarizatur: ſternutamenta ciet, tritũ & naribus admotũ: comitialibus quoque auxiliatur. Fœminas vuluæ ſtrangulatu oppreſſas excitat: lethargicis, deraſo capite, illinitur cum ficis admiſtum, donec rubeſcat locus, & ad coxendicum cruciatus impoſitum, ad lienes, & omne genus dolores confert, cum permutandæ valetudinis cauſa, ex alto vitia extrahenda ſunt. Alopecijs illitũ medetur, faciem purgat, ſugillata cum melle, adipe aut cerato rapit. Ferę impetigines & leprę, eo cum aceto perunguntur: contra febrium circuitus aridum bibitur, aut potui polentæ modo, inſpargitur: extrahẽtibus emplaſtris, ſcabiemq́ue extenuantibus, vtiliter admiſceri ſolet: tritum, grauitati aurium & ſonitui, cum fico impoſitum prodeſt. Succus ad hebetudines oculorum & genarum ſcabritias magna vtilitate illinitur.

Expressus recenti semine succus, in sole siccatur.

Nasturtiũ. Cap. CLXXXV.

Nasturtium optimum constat esse Babylonicum. Omnium semen est acre: excalfacit, stomacho aduersatur, aluum turbat, tineas excutit, lienem imminuit, partus exanimat, menses cit, venerem stimulat, sinapis & erucæ simile intelligitur. Lepras & impetigines absterget. Illitum cum melle, lienem extenuat, fauos expurgat, pulmonum vitia extrahit, sorbitionibus incoctum. Serpentium venenis potum resistit, atque eas suffitu fugat: capillorũ defluuia cohibet: carbunculos ad suppurationem perducit, & rumpit: coxendicibus cum polenta commodè ex aceto illinitur, tumores collectionésq; discutit, emittit furunculos, illitum cum muria. Herbæ ad omnia eadem effectus, licet minor.

Thlaspi. Cap. CLXXXVI.

Thlaspi, herbula angustis foliis, digitali longitudine, in terram versis, suppinguibus, in cacumine diuisis: binûm dodrantum cauliculo, tenui, non sine adnascentibus ramis: fructu circa ipsum totum, ab extremo

χυλίζει) δὲ ἔτι χλωρὸν τὸ σπέρμα, καὶ τὸ ἀποθλιβὲν ξηραίνει) ἐν ἡλίῳ. Περὶ καρδάμου. Κεφ. ρπε'.

Κάρδαμον κάλλιστον μὲν εἶναι δοκεῖ τὸ ἐν τῇ βαβυλῶνι κάρδαμον. παντὸς δὲ τὸ σπέρμα θερμαντικὸν· δριμύ, κακοστόμαχον, κοιλίαν ταράσσον, καὶ ἔλμινθας ἐκπυάσσον, σπλῆνα μειοῦν, ἔμβρυα φθεῖρον, ἔμμηνα κινοῦν, σωφροσύναν παρορμῶν, ἔοικε δὲ σινήπεϊ καὶ ἐρυσίμῳ. ἀποσμήχει λέπρας, λεχμὰς· σὺν μέλιτι δὲ σπλῆνα παχυνοῖ καταπλασσόμενον, καὶ κνίσα ἀποκαθαίρει, *καὶ τὰ ἐκθώρακος ἀγάγει ἐγκαθεψόμενον ῥοφήμασιν. ἑρπετῶν τε ὄφεων αὐτοφάρμακον πινόμενον, θυμιᾶται δὲ ἑρπετὰ διώκει· τείχας τε ῥεούσας ἐπέχει· καὶ ἀνθράκας περιῤῥήγνυσι πυοποιοῦν· σὺν ὄξει δὲ καὶ ἁλφίτοις καταπλασθὲν, ἰσχιαδικοὺς ὠφελεῖ καὶ οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς διαφορεῖ, δοθιῶνάς τε ἐκπυοῖ σὺν ἅλμῃ καταπλασθέν. καὶ ἡ πόα δὲ τὰ αὐτὰ ποιεῖ, ἔλαττον μέντοι δύναται.

Περὶ Θλάσπεως. Κεφ. ρπς'.

Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις ὡς δακτύλου μῆκος πεπλωκὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκροκλάδεσιν ὑπολιπάρεσι, κυμινὸν δὲ λεπτὸν ἀνίησι διαπεπαμένον· ἀποφυάδας ὀλίγας ἔχοντα, καὶ ὅλον αὐτὸν καρπὸς

ὑποπλατυς

ἐπὶ πλατυς ἐξ ἄκρου ἐν ᾧ σπέρματον ἐμφερὲς καρδάμῳ, δισκοειδὲς, οἱονεὶ ἐντεθλασμένον (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν) ἄνθος δὲ ὑπόλευκον. ἐν* ὁδοῖς καὶ ἐπὶ τοιχῶν καὶ ἐπὶ θριγκῶν φυόμενον· σπέρμα δὲ ἐρικὸν, θερμαντικὸν· χολὴν ἄνω τε καὶ κάτω καθαίρειν, ποιεῖν πλῆθος ὀξυβάφου· ἐγκλύζεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιαδικοὺς· ἄγει δὲ καὶ αἷμα ποιεῖν, καὶ τοὺς ἐντὸς ἀποστάσεις ῥήγνυσι· κινεῖ δὲ καὶ καταμήνια, καὶ ἔμβρυα φθείρει. Ἰσορεῖ δὲ κραταιὰς καὶ ἑτέρα θλάσπι, ὃ τινες πρασιὸν σίνηπι καλοῦσι, πλατύφυλλον καὶ μεγαλόρριζον· καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς.

extremo in latius se pandente: semine nasturtij incluso lẽticulæ vasis effigie, nisi quod infringitur (vnde nomen accepit) flos albicat. Nascitur in semitis, & sepibus, fossisque. Semen asperi gustus, excalfaciens: bilem vtrinque extrahit, potum acetabuli mensura: ꝓdest ischiadicis infusum: sanguinem potu educit, internas suppurationes rumpit: menses ciet, sed partus enecat. Alterum thlaspi tradit Crateuas, quod aliqui Persicó sinapi vocant, latis foliis, radicibus magnis: vtile ischiadicorum infusioni.

Περὶ Δεάβης. Κεφ. ρϞζ'.

Δεάβη ἡ πόα πήχεως ἔχουσα ὕψος, ῥάβδοις λεπτὰις, παρ' ἑκάτερα δὲ τὰ φύλλα ὥσπερ λεπιδία, ἀπαλώτερα δὲ καὶ λευκότερα· ἐπ' ἄκρῃ δὲ σκιάδιον καθάπερ ἀκτὶς, ἔχον ἄνθη* λεπτὰ, ταύτης ἡ πόα συνέψεται τῇ πτισάνῃ μάλιστα ἐν Καππαδοκίᾳ. ὁ δὲ καρπὸς ἀντῆς ξηρὸς ἀντὶ πεπέρεως μίγνυται τοῖς θερμοτρίμασιν.

Draba. Cap. CLXXXVII.

Draba herba ad cubiti altitudinem assurgit, tenues spargens ramos, & ex vtroque latere folia, ceu lepidij, sed molliora, & candidiora: in cacumine verò sambuci vmbellã gerit, cãdidos flores habentẽ. Herba hæc cũ ptisana coquitur, in Cappadocia maximè. Semen aridũ ꝓ pipere obsoniis admiscẽ. Irio Ca. CLXXXVIII.

Περὶ Ερυσίμου Κεφ. .ρπη'.

ΕΡΥΣΙΜΟΝ φύεται πρὸς τὰς πόλεις, καὶ οἰκόπεδα, καὶ κήπους, φύλλα δὲ ὅμοια ἐυζώμῳ ἀγρίῳ ἔχει· χαμηλία ἰσχνὰ τῶδη, αὖθη μιλίζοντα. ἐπ' ἄκρων

Eryſimon, Latini irionẽ vocãt, iuxta vrbes, rudera hortósque nascit, foliis erucæ syluestris: cauliculis in lori modũ lẽtis et obsequiosis: floribꝰ luteis,

siliquis in cacumine gracilib⁹, vt fœnogræco, corniculatis: semine nasturtij, exiguo vrentis gustus. Contra thoracis fluxiones efficax est, & si purulenta extussiuntur: regio morbo, & coxendicibus prodest: contra venena in delinctu cũ melle datur: illinitur ex aqua aut melle vtiliter cæcis carcinomatis, parotidibus, duritiis mammarum, & testium inflãmationibus. In totum extenuat, & calfacit. Mitius multò ad clysteres fiet, si aqua madescat atque torreatur, vel linteo illigatũ, pinsita farina oblitum perassetur.

Piper. Cap. CLXXXIX.

Piper in India nasci, breui arbore traditur: quæ inter initia, prælongum fructum, veluti siliquam promit, quod longũ piper est: habet int⁹ aliquid tenui milio simile, quod tandem in perfectũ piper euadit. Id autem suis tẽporibus dehiscens, pandensq; sese racemos emittit, grana ferẽtes qualia videmus. Ea acerba cãdidum piper faciũt, aptũ ocularibus remediis, antidotis, & medicaminibus, quæ cõtra venenata parantur: theriaca vocant. Longum verò vehemẽtius mordet, &

ἄκρων δὲ λοβοὶ κερατοειδεῖς, ἰσχνοὶ ὡς τίλιδος· ἐν οἷς σπέρματα μικρὰ καρδάμῳ παραπλήσια, πυρώδη κατὰ τὴν γεῦσιν. πτιοῦνται δὲ πρὸς δύσπνοιας ῥευματισμὸν, ἔμπυους, βῆχας· ἰκτερον, ἰλιάδας, σκληροχύμων σὺν μέλιτι. πίνεται δὲ πρὸς τὰ θανάσιμα φάρμακα. καταπλασσόμενον δὲ μεθ' ὕδατος ἢ μέλιτος, ὠφελεῖ καρκινώματα κρυπτὰ, σκληρίας, παρωτίδας, διδύμων καὶ μαζῶν φλεγμονάς. λεπτύνει τε καὶ καθόλου θερμαίνει· ὅπιον κέστερον δὲ γίνεται εἰς τὰ ἐγκλύσματα, ἀποβρασχὲν ὕδατι καὶ φωχθὲν, ἢ ἐνδεθὲν εἰς ὀθόνιον καὶ ὑπεκθὲν σέατος ὡς ἐπὶ πλαδέντος.

Περὶ Πεπέρεως. Κεφ. ρπθ'.

Πέπερι δένδρον ἱστορεῖται φυόμενον ἐν ἰνδίᾳ, βραχὺ, καρπὸν δὲ ἀνίησι, καταβραχὺ μὲν ὡς μύκητα καθάπερ λοβοὺς, ὅπερ ὄζει μακρὸν πέπερι· ἔχον τὸ ἐντὸς κέγχρῳ παραπλήσιον, τὸ μέλλον ἔσεσθαι τέλειον πέπερι. ὅπερ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον. βότρυς ἀνίησι, κόκκους φέροντας οἵοις ἴσμεν· τοὺς δὲ, καὶ ὁμφακώδεις, οἵ πνες εἰσὶ τὸ λευκὸν πέπερι, εὐθετοῦσι μάλιστα εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ καὶ ἀγρυπνότους καὶ θηριακὰς δυνάμεις· ἔστι δὲ τὸ μὲν μακρὸν ὀπιτεταμένον τῇ δήξει,

ἢ

καὶ ὑποπικρον, διὰ τὸ ἄωρον, καὶ ἐπιδέουν εἰς τὰς ἀντιδότους καὶ θηριακὰς δυνάμεις. τὸ δὲ μέλαν ἥδιον καὶ ἀρωμάτερον τοῦ λευκοῦ, καὶ εὐστομώτερον, καὶ μᾶλλον διὰ τὸ εἶναι ὥριμον ἀρωματίζον, εὐχρηστότερόν τε εἰς τὰς ἀφύσεις. τὸ δὲ λευκὸν καὶ ὀμφακίζον, ἀδενέστερον τῶν θερειρυμῶν. ἐκλέγου δὲ τὸ βαρύτατον καὶ πλῆρες, μέλαν, μὴ σφόδρα ῥυσὸν, πεπαστατον δὲ καὶ μὴ πιτυρῶδες. εὑρίσκεται δέ τι ἐν τῷ μέλανι ἄτροφον, κενὸν καὶ κοῦφον, ὃ καλεῖ βράσμα. Δύναμιν δὲ ἔχει κοινῶς θερμαντικὴν, οὐρητικὴν, πεπτικὴν, ἐπισαστικὴν, διαφορητικὴν, σμηκτικὴν, τῶν ταῖς κόραις ἐπισκοτούντων. ἁρμόζει καὶ ῥίγεσι θερμοδικοῖς πινόμενόν τε καὶ συγχριόμενον. καὶ θηριοδήκτοις ἀρήγει, ἄγει καὶ ἔμβρυα· δοκεῖ δὲ καὶ ἀτόκιον εἶναι μετὰ σιωσίαν θερμότερον· βηξί τε καὶ πᾶσι τοῖς θερὶ θώρακα πάθεσιν ἁρμόζει, ἔντε ἐκλεκτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον· καὶ συναγχικοῖς ἁρμόζει διαχριόμενον σὺν μέλιτι· καὶ φύσους λύει πινόμενον μετὰ δάφνης φύλλων ἀπαλῶν· ἀποφλεγματίζει δὲ σὺν σαφίδι διαμασηθέν· ἀγώδυνόν τε ὄζει καὶ ὑγιεινόν· καὶ ὄρεξιν κινεῖ.

& quoniam prius q̃ ematurescat decerptũ est, subamarum relinquitur, antidotis & theriacis medicaminib⁹ expetitũ. Nigrum verò, vtpote quod tẽpestiua maturitate collectum sit, odoratum esse cõstat, candido suauius, acrius, & ori gratius necnon ad condimẽta vtilius. Sed candidũ, & adhuc in acerbũ vergẽs antè dictis infirmius est. Eligi oportet grauissimum, plenũ, nigrũ, sine multis rugis, recẽs ac minimè furfurosum. Inueniuntur etiamnum in genere nigri semina nutrimento defecta, cassa, inania, minimíque põderis quod vocãt brasma. Vis omniũ excalfacit, vrinã ciet, cõcoquit, extrahit, discutit, absterget caliginẽ q̃ oculis obuersãt. Piper, febriũ horrorib⁹ circuitu repetẽtibus, siue potu, siue illitu, subuenit: serpentiũ morsibus auxiliãt, part⁹ extrahit, cõceptũ adimere credit, statim à cõcubitu suppositũ: tussi, oĩbusq; pectoris vitiis, siue eclegmate, siue potu, succurrit: anginę eo & melle cõueniẽter pungunt: potũ cũ recẽti b⁹ lauri foliis, tormina discutit: cũ vua passa mãducatũ, pituitã à capite elicit: valetudinẽ tuẽt, dolores finit, appetẽtiã mouet:

πέψει

concoctionē adiuuat, ad intinctus esculentorum additū: strumas cū pice discutit: vitiligines ex nitro emaculat. Fictili nouo, vt lenticula, motū torretur. Nó est huius arboris radix gingiber, vt aliqui existimauêre, sicuti paulò pòst ostēdemꝰ. Nāque piperis radix costo similis est, ora gustantiū accendit, saliuam ciet. Hęc lienē reprimit, cū aceto illita, aut pota: caput etiam purgat, manducata cum semine pedicularis herbæ, quā staphidem agriam vocant.

Gingiberis. Cap. CXC.

Gingiberis sui generis plāta est, ī Troglodytica Arabia magna ex parte nascēs: qua virēte, ad multa, perinde atq; nos ruta, vtūtur, & primis potibus & eduliis admiscent. Huius radices, cyperi modo, paruæ sunt, candicātes & odoratæ, atq; piper sapore imitantur. Eligi debēt quę teredines nó nouerūt. A multis tamen ob id cōdiuntꝰ, ꝙ celeriter carie sentiāt, ac fictilibus in Italiam asportātur. Gingiberis cibo cōueniēs est, & cū cōdimēto assumit. Excalfactoriā vim & excoquentem habet: aluū leniter emollit, stomacho vtilis est, efficax aduersꝰ ea q̄ oculis caliginē offundūt.

In

πέψει τὰ συνεργεῖ μιγνύμενον ἐπὶ βάμμασιν. ἀναλήψεσθαι δὲ πόσῃ χρεία δεῖ διαφορεῖ. σμήχει δὲ ἀλφοὺς σὺν νίτρῳ· φώγυνται δὲ ἐπ' ὀστράκου καινοῦ ἐπ' ἀνθράκων, κινούμενον ὡς φακήν. ἡ δὲ ῥίζα αὐτοῦ, οὐκ ἔστι ζιγγίβερ καθάπερ ἔνιοι ὑπέλαβον, ὡς αὐτίκα δηλώσομεν. ἔοικε μέν τι κόσῳ ἡ τοῦ πεπέρεως ῥίζα, θερμαίνουσα τὴν γεῦσιν καὶ ὑγρὰ ἀφοσκαλουμένη. ταπεινοῖ δὲ σπλῆνα σὺν ὄξει καὶ ταπλακουμένη καὶ πινομένη· ἀπὸ φλεγματίζει δὲ μετὰ σταφίδος ἀγρίας μασηθεῖσα.

Περὶ Σιγγιβέρεως. Κεφ. ρξ'.

Σιγγίβερις ἴδιον ὄζει φυτὸν, γλυκάμωμον ἐν τῇ ἀγριολοδυτικῇ Ἀραβίᾳ πλεῖστον· οὗ χρῶνται τῇ χλόῃ εἰς πολλὰ καθάπερ ἡμεῖς τῷ πηγάνῳ ἔθοντες εἰς ἀφεψητισμοὺς καὶ ἐλάσματα μιγνῦντες. ἔχει δὲ ῥίζια μικρὰ ὥσπερ κυπείρου, ὑπόλευκα πεφεύζοντα τῇ χρόᾳ, καὶ ὀσμήν. ἀκλέρου δὲ τὰ ἀτερηδόνιστα. ὧν οἰνίων μέν τι ταριχεύεται διὰ τὸ εὔσηπτον, καὶ διακομίζεται κεραμίοις εἰς Ἰταλίαν. εὐχρηστοῦσι εἰς βρῶσιν, λαμβάνεται δὲ μετὰ ταείχου. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, πεπτικὴν, μαλακτικὴν κοιλίας ὀπτικῶς, εὐστόμαχον. ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ ὀπισθοτονοῦντα τῶν κόραις·

μίγνυ-

μίζηνται καὶ ἀντιδότοις, καὶ καθόλου παρέοικέ πως τῇ τοῦ πεπέρεως δυνάμει.

Περὶ Ὑδροπεπέρεως. Κεφ. ρξά.

Ὑδροπέπερι φύεται μὲν μάλιστα παρὰ ταῖς αἰμοις ὕδασιν ἢ στενοῖς ῥείθροις· καυλὸν δὲ ἀγίνει γονατώδη, στερεὸν, οἷον ὃν μαχάλαι καὶ φύλλα ἐοικότα ἡδυόσμῳ, μείζονα δὲ καὶ πυφερώτερα καὶ λευκότερα, δριμέα ἐν τῇ γεύσει ὥσπερ τὸ πέπερι, οὐ μὴν ἀρωματίζοντα· καρπὸν δὲ ἔχει ὅτι κλωναρίων μικρῶν ἐκφυόμενον παρὰ τὰ φύλλα, συνεχῆ καὶ ἐωβυώδη, δριμὺν καὶ αὐτόν. Δώσαμεν δ' ἔχει τὰ φύλλα σὺν τῷ καρπῷ καταπλασσόμενα, οἰδήματα καὶ χρονίους σκληρίας διαφορεῖ· ὑπωπιάς τε ἀποκαθαίρει, ξηρανθέντα δὲ καὶ κοπέντα, μίγνυται τῇ τοῦ πεπέρεως ἁλοῒ καὶ τοῖς σιτίοις, ῥίζαν δὲ ἔχει μικρὰν ἄχρηστον.

Περὶ Πταρμικῆς. Κεφ. ρξβ'.

Πταρμικὴ θαμνίον ὀλίγον κλῶνας ἔχον μικροὺς πολλοὺς, περιφερεῖς, ὁμοίους ἀβροτόνῳ· περὶ δὲ τὰ φύλλα ὑπομίκη, ἐοικότα τοῖς τῆς ἐλαίας, πολλὰ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ ὥσπερ ἀνθεμίδος κεφάλιον μικρὸν. περιφερὲς, δριμὺ καὶ τῇ ὀσμῇ, ἐρεθιστικὸν πταρμοῦ ὅθεν καὶ ὄνομα ἔσχε. δώσαι δὲ καταπλασσόμενα τὰ φύλλα μετὰ τῶν ἀνθῶν ὑπώπια αἴρειν. τὰ δὲ ἄνθη, πταρμοὺς, ἐναγέσπερα

In antidota addi solet. In summa piperis viribus respondet

Hydropiper.

Cap. CXCI.

Hydropiper apud aquas nascitur, quæ stagnant, aut pigro lapsu repunt: caulem ædit geniculatum prædurum, multis alis concauum: folia menthæ, maiora, molliora, candidioráque, gustu piperis, acri, citra tamen vllam odoris gratiam: fructum acrem, in surculis paruis, prope folia racematim cohærenté. Folia cum semine illita tumores veteréscque duritias discutiunt, fugillata delent: quæ postquam inaruerunt, tusa pro pipere in obsoniis admiscentur. Radix parua, nullius in medicina momenti.

Ptarmica. Cap. CXCII.

Ptarmica exiguus frutex est, surculos habẽs paruos, multos, & rotundos, abrotono nõ dissimiles: & circa eos folia oleæ, longa, multa, & in cacumine capitulum, vti anthemidis, paruum, rotundum, quod suo acri odore sternutamentũ excitat, vnde nomen accepit. Folia cũ floribus illita, fugillationes rapiũt. Flores sternutamẽta

efficaciſsimè mouẽt. Naſcitur in montibus & petroſis.

Radicula ſeu lanaria herba. Cap. CXCIII.

Struthium herba vulgò nota, qua purgádis lanis vtuntur, qui eas eluunt. Huius radix eſt acris: vrinam ciet: prodeſt tuſſi, iocineroſis, orthopnœæ ex melle ſumpta, cochlearis menſura, aluum ſoluit. Eadem cum panace & capparis radice calculos frangit, & cum vrina exturbat, duritiã lienis abſumit: menſes impoſita trahit, partus efficaciter enecat. Cum polenta autem & aceto illita, lepras tollit: tubercula diſcutit, cum farina hordeacea & vino decocta. Miſcetur & malagmatis, & ocularibus collyriis, claritatis cauſa. Sternutamenta mouet, per os purgat, trita cum melle, & naribus infuſa.

Cyclaminꝰ. Cap. CXCIIII.

Cyclaminꝰ folia habet hederæ, purpurea, varia, in quibꝰ ſuprà ſtraq; albicãt maculę: caule nudo, quaternos digitos equãtes, floribꝰ in eo purpureis, roſarũ effigie: radice nigra, & ali quantum lata, vt rapum videri poſsit. Quæ cum hydromelite pota pituitã aquamq; detrahit: menſes ἐναργέστατα κινεῖ. φύεται δὲ ἐν ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις.

Περὶ Στρουθίου. Κεφ. ρξγ'.

Στρούθιον γνώριμόν ἐστι, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς καθαρσιν τῶν ἐρίων. οὗ ἡ ῥίζα δριμεῖα καὶ οὐρητική· βοηθεῖ δὲ ἡπατικοῖς βηξὶν, ὀρθοπνοίαις σὺν μέλιτι, κοχλιαρίου πλῆθος λαμβανομένη· κοιλίαν τε ὑπάγει. σὺν δὲ πάνακι καὶ καπάρεως ῥίζῃ ληφθὲν, λίθους θρύπτει, καὶ ἐξουρεῖν ποιεῖ· καὶ σπληνα ἐκιρρωμένον τήκει· περσεθὲν δὲ ἔμμηνα ἄγει, καὶ ἔμβρυα φθείρει ἐναργῶς. σὺν ἀλφίτῳ δὲ καὶ ὄξει καταπλασθὲν, λέπρας αἴρει· διαφορεῖ καὶ τὰ φύματα σὺν ἀλεύρῳ κριθίνῳ καὶ οἴνῳ ἑψηθέν. μίγνυται δὲ καὶ κολλυρίοις ὀξυδερκέσι καὶ μαλάγμασι· κινεῖ δὲ καὶ πταρμούς. καὶ εἰς ταῖς ῥῖνας δὲ ἐγχεόμενον λεῖον μετὰ μέλιτος, καθαίρει διὰ στόματος.

Περὶ Κυκλαμίνου. Κεφ. ρξδ'.

Κυκλάμινος φύλλα ἔχει ὁμοια κισσῷ, πορφυρᾶ, ποικίλα, κάτωθεν δὲ καὶ ἄνωθεν κηλίσιν ὑπολεύκοις· κλωνὸν δὲ τετραδάκτυλον, γυμνὸν· ἐφ' οὗ ἄνθη ῥοδοειδῆ πορφυρίζοντα· ῥίζαν μέλαιναν ῥαφανιδὶ παραπλησίαν, ὑπόπλατυ τῷ. ἣ πιοῦσα μετ' ὑδρομέλιτος, ἄγει φλέγμα καὶ ὕδωρ κάτω·

καὶ

καὶ ἔμμηνα δὲ κινεῖ πιομένη καὶ προστιθεμένη. φασὶ δ' ὅτι ἂν ὑπόβρυχον ἡ ῥίζα ἐλκύσωσιν γυνὴ, ἐξαμβλοῦται· ἔστιν αὐτὴν. ἔστι δ' ἡ ὀξυτόκιον περιαπτομένη· πίνεται δὲ πρὸς τὰ θανάσιμα μετ' οἴνου, καὶ μάλιστα πρὸς λαγῶν θαλάσσιον· καὶ ἑρπετῶν ἐστιν ἀντιφάρμακον καταπλασσομένη· μεθύσκει τὸ οἶνῳ μιχθεῖσα· καθίστησι δὲ καὶ ἴκτερον ζιῶν δραχμῶν πλῆθος ποθεῖσα, μετὰ γλυκέος ἢ μυρσίνου ὑδαρῶς. καταklίνειν δὲ δεῖ ἐν οἴκῳ θερμῷ τὸ πίνοντα, καὶ πλείοσιν ἱματίοις σκεπάζειν· ὅπως ἱδρώσῃ· ὁ δὲ ἀποκριόμενος ἱδρὼς, χολώδης σύρίσκεται τῇ χροιᾷ. ἐγχυματίζεται δ' ὁ χυλὸς αὐτῆς μετὰ μέλιτος εἰς τὰς ῥῖνας πρὸς κάθαρσιν κεφαλῆς· καὶ τῷ δακλυλίῳ ἐν ἐρίῳ προστιθεὶς πρὸς κομιδὴν ἀφεδρωμάτων· καταχριόμενος δ' αὐτῷ ἐπ' ὀμφαλῷ καὶ ὑπογαστρίῳ, καὶ ἰσχίων, κοιλίαν μαλάσσει, καὶ σκληρύνσεις ἐξαίρει· καὶ πρὸς τὰς ὑπεραχνώσεις καὶ ἀμβλυοπίας ὀφθαλμῶν ἐγχριόμενος ὁ χυλὸς σὺν μέλιτι ἀρμόζει. μίγνυται καὶ εἰς τὰ φθόρια. ἕδραν δ' προπεσοῦσαν σὺν ὄξει καταχριόμενος ὁ χυλὸς καθίστησι. χυλίζεται δ' ἡ ῥίζα κοπτομένη καὶ ἐκθλιβομένη, ἐφαρμόζει τῷ χυλῷ ἄχρι μιγιτώδους συστάσεως. ῥύπτει δὲ καὶ χρῶτα ἡ ῥίζα, καὶ ἐξανθήματα στέλλει καὶ βράσματα μετ' ὄξους καθ' ἑαυτὴν τε καὶ μετὰ μέλιτος ἰᾶται. καταmenses potu appositúve ciet. Tradunt si prægnans radicem transgrediatur, abortum fieri. Partum appensa accelerat: contra venena, præsertim leporis marini, ex vino bibitur: illita contra serpentium ictus, remedio est: immista vino inebriat: regium morbum discutit, tribus drachmis pota, cum passo aut diluto mulso. Sed oportet eum qui ebibit, multis vestibus contectum, loco calido, & à perfrictionibus tuto, recumbere, quò facilius exudet: ejecti autem sudores fellei colore inueniũtur. Succus eius ad purgandum caput, naribus infunditur: ad deiiciẽda quoque alui excrementa, in vellere sedi subiicitur: illito vmbilico & imo ventre coxarum tenus, aluum emollit, & abortũ efficit: suffusionibus, & retusæ oculorũ aciei, oblitus cum melle succus prodest. Medicamentis abortum inferentibus admiscetur. Succus cum aceto illitus, prociduam sedem restituit. Exprimitur tusa radice succus, & ad mellis crasitudinem decoquitur. Radix cutem purgat, eruptiones papularum reprimit, vulneribus ex aceto per se aut cum melle medetur, lienem

lienem absumit: vitia cutis in facie, & alopecias emendat: eius decocto luxata, podagras, & capitis vlcuscula, pernionésque foueri congruum est: ipsáque in oleo vetere feruefacta, illito oleo, vlcera ad cicatricem perducit. Cauata radix oleo expletur, & cinere feruenti imponitur, adiecto interdum Tyrrhenicæ ceræ momento, vt strigmenti crassitudinem vnguentum cótrahat, cũ primis vtile pernionibus. Radix, scillæ modo, concisa reponitur. Narrant ad amatoria assumi contusam, & in pastillos diuisam. Nascitur in vmbrosis, maximè sub arboribus.

Altera cyclaminus. Cap. CXCV.

EST & altera cyclaminus, quam cissanthemon aut cissophyllon vocant: foliis hederæ, sed minoribus: geniculatis caulibus, crassisque, circa vicinas arbores, capreolorum modo, se voluentibus: flore candido, odorato: acinis hederæ mollibus, lenti gustus, aliquantulum acris: radice superuacua: nascitur in asperis. Huius acini, drachmæ vnius pondere poti, cum

ἰᾶ). καταπλασσόμενον δὲ καὶ σπλῆνα τήκει· ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἔφηλιν καὶ ἀλωπεκίας· ἐνδεῖται δὲ καὶ πρὸς ἕρπεμματα καὶ ποδάγραν, καὶ τὰ ἐν κεφαλῇ ἕλκύδρια καὶ χάμετλα· τὸ ἀφέψημα αὐτῆς καταντλούμενον· αὐτὴ δὲ ἡ ἐλαίᾳ παλαιοῦ ἀναζεσθεῖσα, ἀποτιλοῖ καταχριομένου δὲ ἐλαίου, ἐγκοιλανθεῖσα δὲ πληροῦται τὸ ἔλαιον, καὶ πίνεται ὑπὸ θρομβοδιαῖς, προσεμβήξει δὲ ἐνίοτε καὶ κηρὸν πυρρὸν λίγον, ὡς γλοιῶδες γλυκάζειν καταχρίσιμα ἄριστον χαμελαίῳσιν. ἀποπίνεται δὲ ἡ ῥίζα τμηθεῖσα ὡσαύτως σίλλα. ἱστορεῖται δὲ καὶ πρὸς φίλτρα αὐτὴν λαμβάνεσθαι κοπεῖσαν καὶ παραπλασθεῖσαν εἰς προλίσκους. φύεται δὲ ἐν συσκίοις τόποις. μάλιστα δὲ ὑπὸ τὰ δένδρα.

Περὶ Ἑτέρας κυκλαμίνου.

Κεφ. ρξέ.

Κυκλάμινος ἑτέρα, λευκὴ ἔνιοι κισσάνθεμον ἢ κισσόφυλλον καλοῦσι· φύλλα ἔχει κισσῷ ἐοικότα, ἐλάσσονα δέ· καυλοὺς παχεῖς γονατώδεις, περιελιττομένους τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλικοειδῶς· ἄνθη λευκά, εὐώδη. καρπὸς δὲ ὡς ῥάγες σταφυλῆς, ὅμοιος κισσῷ, μαλακὸς, δριμὺς ἐν τῇ γεύσει ἠρέμα, καὶ γλίσχρος· ῥίζα ἄχρηστος· φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι χωρίοις. ταύτης ὁ καρπὸς ὅσον < μία τὸ σπλῆνος πυρόμενος

μετ'

μετ' οἴνου λευκοῦ κυάθων β' ἐπὶ ἡμέρας μ', σπλῆνα τήκει δι' ἕρων καὶ κοιλίας διαπαρώμενον. πίνεται δὲ καὶ πρὸς ὀρθόπνοιαν. καὶ τὰς ἐν τοκετῶν καθαίρει ποθεῖσα.

Περὶ Δρακοντίου.

Κεφ. ρνς'.

Δρακόντιον ἔχει φύλλα κισσοειδῆ, μεγάλα, πίλοις ἔοικότα λευκοῖς· καυλὸν δὲ ὀρθὸν, δίπηχυν, ποικίλον, ἐφιεισθῆ διαπόροις τοῖς πίλοις, βακτηρίας τὸ πάχος· καρπὸς δὲ ἐπ' ἄκρου βοτρυώδης, χρώματι τῷ μὴ πεφθέντι* χλοώδης, πεπανθεὶς δὲ κροκίζων, ἐπιδάκνων τὴν γεῦσιν· ῥίζα ποσῶς στρογγύλη, βολβοειδὴς, ὁμοία ἀρῷ φλοιὸν ἔχουσα λεπτόν. φύεται ἐν συσκίοις πρὸς φραγμοῖς καὶ αἰμασιαῖς. Δώραμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς χυλισθεὶς καὶ ἐγχυματισθεὶς μετ' ἐλαίου εἰς τὸ οἰδῶν, ὠταλγίαν παύειν· εἰς δὲ τὰς ῥῖνας στρογγυλούμενος ἐν ἐρίῳ πολύποδα διαπαύει· καταχριόμενος δὲ στέλλειν καὶ καρκινώματα. ποθέντες δὲ ὅσον λ'. κόκκοι μετὰ ὀξυκράτου ἐξαμβλώσκουσι· καὶ τὸν ὀσμὴν δὲ φασὶ* μετὰ τὸν μαρασμὸν τῆς αὐθήσεως, ἔτι σωθεὶς ἐμβρύων φθαρτικὸν εἶναι. ἡ δὲ ῥίζα θερμαντικὴ ἔσα, βοηθεῖ ὀρθοπνοίαις· ῥήγμασι, σπάσμασι, βηξὶ, καταῤῥῷ· καὶ τὰ ἐν θώρακι ὑγρὰ ἐναπάγουσα ποιεῖ, ἐφθὴ

cum vini albi cyathis duobus, quadraginta diebus, lienē per vrinam & aluum absumũt. Ad orthopnœã bibitur. reliquias à partu purgat.

Dracunculus.

Cap. CXCVI.

Dracunculus folio constat hederaceo, magno, cãdidis notis insigni: caule recto, bicubitali, versicolore, maculis respersō purpureis, ita vt anguē planè referat, baculi crassitudine: fructus summo caule racematim cohæret, colore primum herbaceo, & cum maturuit, croceo, gustu feruens, mordáxque: radice aliquantulum rotunda, bulbosa, aro non absimili, tenui obducta cortice. Nascitur in sepibus vmbrosis. Seminis succus cum oleo instillatus, aurium dolorem mitigat: naribus etiam ex lana impositus, polypum absumit: carcinomata illitu sistit: triginta eius grana, si in posca bibantur, abortus inferunt: odorem aiunt posteaquam flac cidi flores emarcuerũt, conceptus adhuc teneros enecare. Radix excalfacit: orthopnœis, ruptis, vulsis, tussi, destillationibus, auxiliatur: humores pectoris excreatu faciles reddit, siue

siue cocta tostáque cum melle, aut per sese edatur, siue farina eius ex melle delingatur: vrinam pellit, venerem excitat, cum vino potato phagedenas vlcerum, & quæ cacoëthe vocantur, trita cum melle & bryonia alba, expurgat, & ad cicatricem perducit: collyria ex ipsa ad fistulas & eiiciendos partus fieri solent. qui radice suas manus perfricuerunt, à viperis feriri negantur: illita ex aceto, vitiligines emaculat. Folia recentibus vulneribus, linamentorum vice, conuenienter imponuntur: decocta in vino pernionibus apposuisse prodest: caseus foliis inuolutus, à putredine defenditur. Succus radicis ad nubeculas, albugines, & oculorum caligines conuenit. Radix cruda coctáve, ad sanorum vsus, pro olere recipitur: in Gymnesiis insulis, quæ Baleares vocantur, coctam radicem cum melle multo, in conuiuiis placentarum loco offerunt. Radix messibus effoditur, lotáque frustatim concidi-
tur, & lino traiecta,
siecatur in vmbra,
& ita recon-
ditur.

Arum.

ἐφθή τε καὶ ὀπτὴ μετὰ μέλιτος καὶ καθ' ἑαυτὴν βιβρωσκομένη. ξηρὰ δὲ λεῖα σὺν μέλιτι σκληχθεῖσα. ἔστι δὲ οὐρητικὴ, ὁρμάς τε πρὸς συνουσίαν ἐγείρει πινομένη μετ' οἴνου· καὶ ἕλκη κακοήθη καὶ φαγεδαινικὰ μετὰ βρυωνίας λευκῆς σὺν μέλιτι λεανθεῖσα ἀνακαθαίρει καὶ ἀπουλοῖ. καὶ κολλύρια ἐξ αὐτῆς ἀναπλάσσεται πρὸς σύριγγας, καὶ ἐμβρύων κομιδήν. φασὶ δὲ ὅτι καὶ εἰ διατέλοι τις ταῖς χερσὶ τῇ ῥίζῃ, ἀπὸ ἐχίδνης ἄδηκτος μένει· ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἀλφοὺς σὺν ὄξει καταχριωθεῖσα. τὰ δὲ φύλλα λεῖα ἐπὶ τῶν νεοτρώτων αὐτὴ μόνων ἐπιτίθεται πρὸς χιμετλα ἐψηθέντα ἐν οἴνῳ καὶ ἐπιτεθέντα· τυρὸς τε ἐνειλούμενος τοῖς φύλλοις, ἄσηπτος διαμένει. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης αἱρεῖ πρὸς νεφέλια, καὶ λευκώματα καὶ ἀχλύς. λαχανεύεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς τῶν ἐν ὑγείᾳ χρῶσιν, ἐφθή τε καὶ ὠμὴ ἐσθιομένη· οἱ δὲ ἐν ταῖς γυμνήτοις νήσοις, καλουμένοις δὲ καλλαείσιν, ἐφθὴν τὴν ῥίζαν μιγνύντες μέλιτι πολλῷ ἐν τοῖς συνδείπνοις, αὐτὴ πλακουντῶν παρατίθεται. ἀποτίθεται δὲ δεῖ τὴν ῥίζαν ἐν πυρεμιτῷ ὀρύξαντας καὶ πλύναντας καὶ κατατεμόντας. ἐνείραντάς τε λίνῳ καὶ ξηράναντας ἐν σκιᾷ.

Περὶ Αρου.

Περὶ Αρου. Κεφ. ρϛ΄.

Αρον τὸ καλούμενον παρὰ σύροις λύφα, φύλλα ἀνίησιν ὅμοια τοῖς τῆ δρακοντίᾳ, μακρότερα ϗ κλ* ἁπλότερα· κυμλὸν τὸ θαμιαῖον, ὥσπερ φυρὸν· ὑπέρυθρον. ἐφ' οὗ ὁ καρπὸς κροκίζων· ῥίζα λευκὴ πρὸς τὴν τῆ δρακοντίου, ἥτις κλ ἐδέσθαι ἐψομένη ἥδιον οὖσα δριμεῖα. παρεισφέρεται δὲ τὰ φύλλα εἰς βρῶσιν, κλ καθ' ἑαυτὰ ξηραν-θέντα ἐφόλυφα ἐδέσθαι. δύναμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα κλ τὰ φύλλα τὴν αὐτὴν τῷ δρακοντίῳ. ποιεῖ ϗ ἡ ῥίζα καταπλασσομένη* σὺν βολβοῖς τῷ ὀπὶ ποδαγρικῶν. ἀποτίθεται δὲ ὡς ἡ τοῦ δρακοντίου. κλ καθόλου ὅτι διὰ τὸ μὴ λίαν δριμὺ ἐδώδιμος.

Arum. Cap. CXCVII.

Aron, apud Syros lupha vocitatum, folia emittit dracunculi, sed longiora, & pauciori-bus distincta maculis: caulem suppurpureum, dodrantalem, pistilli specie, à quo croceum semen exit: radice dracunculi alba, quæ decocta estur, vtpote cum minus acris sit. Folia ad esum condiuntur, & arida per se, decocta manduntur. Radix, semen & folia, dracunculi vires habent. Priuatim radix ex fimo bubulo podagris illinitur, & dracunculi more reponitur. In totum, ob mitiorem eius acrimoniam, in cibum expetitur.

Περὶ Αρισάρου. Κεφ. ρζή.

Αρίσαρον ὅτι μικρὸν βοτάνιον, ῥίζαν ἔχον ὡς ἐλαίας, ἔστι δὲ δριμυτέρα τοῦ ἄρου· ὅθεν νομὰς ἵστησι καταπλασσομένη. κολλύρια τε πρὸς σύριγγας ἐναρμὴ ἐξ αὐτῆς γίνεται. φθείρει δὲ καὶ αἰδοῖον παντὸς ζώου* ἐντεθεῖσα.

Arisarum. Cap. CXCVIII.

Arisarum exigua herbula est, cuius radix oleæ magnitudine implet, longè maioris quàm aron acrimoniæ: vnde illitu nomas sistit. Fiunt collyria ex ea, ad fistulas efficacia. Illitu radicis, genitale animalis cuiuscũque in perniciem agitur.

Περὶ Ασφοδέλου. Κεφ. ρηθ΄.

Ασφόδελος φυτὸν τοῖς πλείστοις γνώριμον, φύλλα ἔχων πρασῴῳ μεγάλῳ ὅμοια· κυμλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρᾳ ἄνθος καλούμενον ἀνθερικόν. ῥίζαι δὲ ὑπεισὶν ὀπτμήκεις, στρογγύλαι, βαλανίοις ὅμοιαι,

Hastula regia. Cap. CXCIX.

Hastula regia vulgaris notitiæ est, foliis maioris porri: caule leui, ferente in cacumine florem, quem anthericon appellant: radices subiacent oblongæ, rotundæ, glandibus similes,

miles, gustu acres, quæ excalfaciunt: vrinas & menses epotæ ciunt: lateris doloribus, ruptis, conuulsis & tussibus, drachmæ pondere potæ ex vino, medentur. Ea verò vomitiones adiuuat, ludicri tali magnitudine commanducata: à serpente demorsis datur aptissimè, verum trium drachmarum pondere, foliisque floribus & radice ex vino, morsus illinire oportet. Item vlcera sordida & depascentia, mammarum quoque & testium inflammationes, tubercula, furunculósque, decoctis in fæce vini bulbis, recentibus inflammationibus ex poléta auxiliatur. Radicis succus adiecto vetere vino dulci, myrrha & croco decoquitur, fitque perquàm vtile oculis medicamétum: ad purulentas aureis per se, & cũ thure, melle, vino & myrrha tritus, prodest: in contrariam aurem infusus, dentium dolorem mitigat. Cinis è radice illitus, alopecias ad pilum reducit. Oleum in excauatis radicibus igni decoctum, illitu exulceratis pernionibus & ambustis igni, conducit: & surditati, instillatum in aurem, auxiliatur. Candidam vitiliginem, linteo

ὅμοιαι, δριμεῖαι κῦ τ̃ γεῦσιν, κῆ τ̃ δύναμιν θρμαντικαὶ, κινοῦσι δ̃ κῆ οὖρησιν, κῆ ἔμμηνα ποθεῖσαι· ἰᾶτ̃ κῆ πλευρᾶς ἀῤῥήματα κῆ βῆχας, κῆ ἀποσήματα, κῆ ῥήγματα < ἀ πλῆθος τῆς ῥίζης ἐν οἴνῳ πινομένης. ποιεῖ δ̃ κῆ ἐνεμεσέρες ὅσον ἀσφάγαλος βρωθεὶς· κῆ ἑρπετοδήκτοις δίδοται ὠφελίμως ὅσον < γ'. τὸ πλῆθος, καταπλάττειν δὲ δεῖ τὰ δήγματα τοῖς τε φύλλοις καὶ τ̃ ῥίζῃ κῆ τοῖς ἄνθεσι σὺν οἴνῳ κῆ τὰ ῥυπαρὰ κῆ νεμόμενα ἕλκη κῆ μαστῶν κῆ δηδύμων φλεγμονὰς κῆ φύματα κῆ ὀδόντας, σὺν καθεψομένης τρυγὸς οἴνου τ̃ ῥίζῃ, πρὸς δὲ τὰς περισφάτους φλεγμονὰς μ̃ῆ ἀῤῥίτῳ. ὁ δὲ χυλὸς τ̃ ῥίζης περιλαβὼν οἴνου παλαιοῦ γλυκέος, καὶ σμύρνης καὶ κρόκου, συνεψηθέντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἕλκιστον γίνεται ὀφθαλμοῖς φάρμακον· κῆ πρὸς ὦτα πυορροοῦντα καθ' ἑαυτὸν, κῆ σὺν λιβανωτῷ καὶ μέλιτι κῆ οἴνῳ κῆ σμύρνῃ χλιανθεὶς ἀμύζει· ὀδοντα λγίας τε καθ' ἑαυτὸ ἑλχυθεὶς ὁ χυλὸς τῷ ἀντικειμένῳ ὠτίῳ, περαύνει. καῖεται δὲ ἡ ῥίζα τ̃ τέφρας ἐπιπλασθεῖσα ὀμμύων, ἀλωπεκίας δασύνει. ἐψηθεὶς δ' ὕδατι ἐν * κεκοιλωμέναις τ̃ ῥίζαις ἐπὶ πυρὸς, εἰλκωμένας χαίτλας κῆ πυείχοντα ἐπαλφόμενον ὠφελεῖ καὶ * ὠταλγίαις βοηθεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. ἀλφόντε λευκὸν περιαπειφέντα

ἐν

ἐν ὀθονίῳ ἐν ἡλίῳ, καταχρισθεῖσα ἡ ῥίζα σμήχει. ὁ δὲ καρπὸς καὶ τὰ ἄνθη κατ' ἐξοχὴν, σκολοπένδρων καὶ σκορπίων ἀντιφάρμακόν ἐστιν ἐν οἴνῳ πιόμενα· καταῤῥήτει δὲ καὶ πρὸς κοιλίαν.

Περὶ Βόλβου ἐδωδίμου.

Κεφ. σ'.

Βολβὸς ἐδώδιμος γνώριμος πᾶσιν ὀνομάζεται, εὐστόμαχος, εὐκοίλιος, πυῤῥὸς, καὶ ἀπὸ λιβύης κομιζόμενος· ὁ δὲ πικρὸς, καὶ σκιλλώδης, εὐστομαχώτερος, πιπτικός. ταῦτες δὲ δριμεῖς καὶ θερμαντικοὶ καὶ πρὸς συνουσίαν παρορμῶντες, πραχυόντες γλῶσσαν καὶ παρίσθμια, πολύτροφοι, σαρκῶν γεννητικοὶ, ἐμπνευματοῦντες· ποιοῦσι δὲ καταπλασσόμενοι πρὸς τρέμματα, θλάσματα, σκόλοπας καὶ πρὸς ταῖς τῶν ἄρθρων ἐδωὰς· γαγγραίνας τε καὶ ποδάγρας σὺν μέλιτι καὶ καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὀπὶ τῶν ὑδρωπικῶν οἰδήματα καὶ κυνόδηκτα, ὁμοίως σὺν μέλιτι καὶ πασσάλειπτα καταπλασθέντες· ἐπέχουσιν ὑδρώτους· καὶ στομάχων ὀδυνὰς παύουσι· καὶ φύματα καὶ ἀκρώρεας ἀποσμήχουσι ζὼν ὀπῷ νίτρῳ. καθαίρουσι δὲ καὶ ὑπώπια καὶ ἰόνθους, καθ' ἑαυτὸν ἢ σὺν ὠῷ λευκῷ, καὶ φακοὺς ζὼν μέλιτι ἢ ὄξει. πρὸς δὲ ὤτων θλάσματα ζὼν λιφίτῳ καὶ πρὸς θλάσεις ὀπὸς ἀφαμ-

linteo antea perfrictam in sole illita radix emendat. Semen floresque in vino poti, scolopendræ & scorpionum venenis, mirum in modum resistũt: aluum purgant.

Bulbus esculentus.

Cap. C C.

Esculentus bulbus vulgo cognitus, à nobis estur: stomacho & aluo vtilis rufus, & qui ex Aphrica defertur. Amarus verò & scillinꝰ, stomacho aptior est, & concoctionẽ adiuuat. Bulbi omnes acrimoniã habent, excalfaciũt: veneré stimulant, linguã tonsillasq; exasperant, multum alimenti præbent, carnes creant, inflationẽ pariun tluxatis, fractis, articulorum doloribus efficaciter illinuntur: spicula extrahunt: gangrẽas & podagras ex melle aut per sese, hydropicorũ tumores, & canũ morsus cũ melle & piperis polline illiti cohibent: sudores compescunt: stomachi dolores mitigãt: furfures & vlcera quæ in capite manant, cũ tosto nitro abstergunt, sugillata varósque per se aut ex oui luteo, & lentigines cũ melle vel aceto, emendant: fractis auriculis vnguibúsq; ex poléta medétur: iidẽ calidis cinerib⁹ torrefactis,

tollunt